

قولُ القائلِ المقتولِ مازِ راسَك
وقد يقولُ مازِ ویسکَه لعنه
رُونِ دنَه کنْ نالْ لاذْ هری لادْ ری
ماهُوا لگانْ یکلُونْ عصَه مازِ فاجر
ایکه فعالِ مازِی فحْفَنْ الیا ملِاقِر
وقالِ نِ الاعْرَابِ اَهْلَه اَزْ جَلَه
اَرَادَ قُتلَ دُجَلَ صَهْ مازِنْ قُتلَ
مازِ دَاسَكَ والشَّفَعَ تَحْمُمَ کارِن
فَکَارَ مُسْتَعْلَه تَكَبِّه تَهْ الفَعَلَه
وَضَنْ، مَازَه مَيْزَه بَا سَعْ
جَدَ، کَرَدَنْ رَادَ وَشِيزَه مَيْزَه
فَضِيلَه دَادَنْ بَعْنَ چَرْیَه رَادَ
بَعْنَ دَرْ جَاهَه بَجاَهَه دَقْنَه
امَازَه جَدَ اَکرَدَن
مَيْزَه، جَدَ اَکرَدَن
مَيْزَه، جَدَ اَشَدَنْ دَپَارَه پَارَه
گَرِیدَنْ اَزْ خَشَمَ یَقَالَ تَمِيزَه مَرَن
الغَيْظَه اَکْتَفَطَعَ،
وَامَتَّیَهَانَ، جَدَ اَشَدَنْ
دَارَسَه مَازَه، جَهَ اَشَنَه کَسَوَلَه مَیَلَه
وَارَشِیَهَانَ، جَدَ اَکَرَدَن
مَیِسَه دَمَیِسَه، بَلْطَعَ دَنْجَه هَتَ
کَلَه دَنْجَه اَزْ مَوِيدَه دَنْجَه اَزْ الْتَورَه
کَرِیکَه تَهْ قَالِه مَشَه
دَهَائَه دَهَائَه مَیَوسَه
کَسِیَه دَمَلَه

دَمَیِسَه، کَلَه تَهْ دَکَه دَکَه بَلْلَه بَلْلَه
بَیَه خَرَامَانَ دَگَرَه نَامَه سَبَبَه
شَفِیقَه بَنْ جَزَه الفَتَیَه
وَمَیِسَانَ، بَلْفَعَ خَرَانَه وَسَانَه
اسَه اَزْ جَوَزَه پَارَه سَتَارَه دَوَشَنَه
مَیَاسَنَه بَعْنَه دَهَه سَانَه پَیَانَه
بَعْرَه دَوَاطَه مَیَسَانَه مَیَسَانَه

وَچَیدَنْ اَزْ رَاهَه دَنَادِیدَنْ دَزِمارَتَه
کَرَدَنْ دَخَارَه بَارَه اَورَدَنْ جَهَتَه
خَوْمَ طَعَامَ دَادَنْ دَغَشِیَانَ
یَادَه سَرَه سَیدَنَ کَسَه رَاهَتَه
یَادَه سَرَه سَیدَنَ کَسَه رَاهَتَه
اَزْ نَهَه دَرَسَی
وَمَنْهادَه، دَهَنَه دَخَه دَهَنَه عَطَله
مَسَیِه دَمَیِسَه، بَلْکَرَه گَرَدَه بَه
اَزْهَنَه عَنْ اَینَ عَبَادَه دَفَیَه نَهَرَه
مَسَیِه دَمَیِسَه، بَلْکَرَه عَبَادَه عَطَله
غَلَه اَورَسَه زَهَرَه لَشَکَرَه
وَمَوَانَه، کَثَامَه پَشَمَه کَه وَقَتَه
زَوَنَ بَیَقَتَه
دَمَاشَه، خَوارَه بَارَه اَورَه مَیَادَه کَزَاهَه
وَمَیَادَه لَحَکَتَانَه جَمِيعَه
دَمَیَکَارَه، کَشَادَه خَوارَه بَارَه اَورَه غَلَه
کَشَنَ اَزْ جَاهَه بَجاَهَه دَنَامَه سَبَبَه
شَرَسَه مَنَه لَعِیَتَه مَازَنَه
هَنَ، مَازَعَیَهَانَه مَیَوَیَه بَا سَعْ
خَوارَه بَارَه اَورَه دَهَنَه عَیَالَه دَهَرَتَه
الدَّقَاءَه بَهَأَه تَرَکَدَمَه وَسَوَدَمَه اَزَاهَه
مَرَه تَصَوَّفَه زَوَمَه پَشَمَه رَاهَه
دَلَاهَه اَهَه، خَوارَه بَارَه دَرَدَنَه جَهَتَه بَیَالَه
درَگَهَه بَهَه گَرَدَنَه بَرِیدَنَه وَکَه اَخْشَنَه
چَرْیَه بَهَه رَادَه بَرَخِیَه دَرَزَعَفَرَانَه
بَنَه دَادَه دَیرَانَه شَاهَه مَیَسَه هَتَه

دَمَیَادَه، کَلَتَه نَهَه «هَه بَهَه بَهَه
سَیَاهَه قَامَه دَمَیِسَه اَمَمَه لَرَمَلَعَه بَنَه
اَبَرَدَه بَنَه ثَوَبَانَه الشَّاعَرَه لَسَلَیَه
هَنَ، مَادَه مَیَدَه بَالْفَقَه وَمَیَادَه اَهَه
هَوَکَه خَرِیدَه سَلَلَه کَرَدَه کَوَادَه وَافَرَدَه
سَفَدَه وَنَیزَه سَیَدَه بَلْکَرَه دَخَنَه
دَرَجَلَه مَیَزَه بَلْکَرَه دَخَنَه

مازِنَه کَه خَرِدَه وَلَهَامَه دَخَنَه
کَرَهَتَه بَلَه ماذا لَمَیَکَنَه عَلَیَه طَعَمَه
فَهَیِ خَوانَه قَلَالَه بَوَعَبِیدَه مَانَکَه
فَاعَلَه بَعَنَه مَضَوَّه شَلَعَیَشَه رَاهَه
وَدَارَه اَزَه زَمِينَ
وَقَعَلَه مَیَکَدَه اَذَالَه، بَاضَعَه وَقَصَه
کَرَدَنَه رَادَه بَرِیَه مَیَدَه مَقَابِلَه
عَدَالَه مَنَه اَمِیدَه وَبَعِیدَه اَهَه
وَمَیَدَه اَهَه اَلَّهَ، بَالْکَسَه الدَّه
بَهَایَتَه پَایَانَه چَرَیَه وَقِیَاسَه آَهَه
وَمَیَدَه اَهَه الْطَّرِیَقَه دَوَکَرَانَه
وَدَوَرَیَه آَهَه وَنَیَدَه اَهَه بَرَادَه
لَقَابَلَه بَقَالَه مَنَه اَمِیدَه وَعَبِلَنَه
دَمَیَلَه لَنَه سَکَرَانَه وَکَیَسَرَه نَهَرَه
مَفَالَه مَنَه الْوَدَنَه خَنَه زَمِينَ بَیَه عَدَتَه
وَعَوَصَه اَسَبَه دَوَانَه وَچَوَه کَانَه
بَانَیَه مَیَادَه بَنَه جَمِيعَه وَعَشَیَه
فَرَاسَه وَحَلَه هَتَه بَنَیَشَه پَورَه
اَزَانَه هَتَه بَوَالْفَضَلَه مَحَمَدَه بَنَه اَحَدَه
رَحْلَه هَتَه بَاصَهَانَه اَزَانَه هَتَه
وَبَوَالْفَضَلَه الْطَّهَرَه بَنَه اَحَدَه
بَیَنَه دَهَدَه اَزَانَه هَتَه اَزَانَه
بَیَنَه دَهَدَه وَشَاهَه مَیَسَه هَتَه
دَمَیَادَه، کَلَتَه نَهَه «هَه بَهَه بَهَه
سَیَاهَه قَامَه دَمَیِسَه اَمَمَه لَرَمَلَعَه بَنَه
اَبَرَدَه بَنَه ثَوَبَانَه الشَّاعَرَه لَسَلَیَه
هَنَ، مَادَه مَیَدَه بَالْفَقَه وَمَیَادَه اَهَه
هَوَکَه خَرِیدَه سَلَلَه کَرَدَه کَوَادَه وَافَرَدَه
سَفَدَه وَنَیزَه سَیَدَه بَلْکَرَه دَخَنَه
دَرَجَلَه مَیَزَه بَلْکَرَه دَخَنَه

سپہ داول جوانی داول روز
دَمَا شَعَّة، موسے پیشائی اسپ
چوں درندہ اور داں بکشہ ویستہ
کر عطرے است نیک خوشبو سی یا سفی
دِلْمَاعَة، روان گردانیدن
وَتَكْثِير، روان شدن و گدھن
دَلْمَاعَة، کگدھن روغن
مَسْلَل، میسل، بالکسر خوب سرہ
کش و قلم سخو خاک و آهن جراح و
کحال مقدار منتهاے درازی بجز
زمین یا سارہ و نشان راه مسافت
زمین مترانیہ بے حد و سرکب
فرشگ و هو مالہ لف اصبع
اربعہ الاف اصبع اور نعمتہ
الاف ذرایع بحسب اختلافہم
فی الفڑھم حل هو تسعہ الاف بذلیع
مشکل و رفتہ اسپ و افضل من رب
القدماء او ائمۃ عشر لف ذرایع بذلیع
المحدثین امتیال و میول جمع، ویل
معروفہ بنت مشرح ثابعیتہ
صیلۃ، بالکسر بکام زمان پیل کھجوم
تازہ کر مر را بکب اندک کوفہ انخر فی
بادونہ یا آں ضم و رخت سفر جلست
یقان فی عنقه میسل، نعمتہ
دَمَائِل، پر کر دند و خشنہ
حالتہ و میتل کر کئے جمع
دَمَائِلَات، زتا نیکہ خان و چنان
رونماد ناز و گردن کشی یا مائل اند
از طائفہ ختنے آنچہ ایشان رالام
است از حفظ فنسہ و بیج یا مشٹا
سیلا، میکتہ کر کراہت دار دیا
مائل اند سو سے پسی د فنا
وَمَأْيَل، همچ و خپیہ در خلفہ و
آنکہ بزر میں راست نہ اذ شستی جس
بیچھیر دبے پر و بیچیزہ در پھل

لازم متقدہ
دو یا طا، سکتا ہے دور کر دن ذر جی
زدن و یقال العوْم فی هیاط او میا
ای فی مدفوعہ و مزبور و خسین
و سپا سکی بازگشتن و سخت راندن
وقت بازگردانیدن ازاپ خور
خلوت پیاط و ہوا شہ السوْق فی الْفَهْرُ
دَمَایْط، ازہم دور شدن و باکید گیرید
شدن قوم و بتاہی اقادن بیان آہنا
زمی و دمیع، بافتح روان غنکه
گزوں چیزے بز میں چوں روغن میکر
وجاؤں کگدھن بیغال مانع القوْم
اذا اجزی على وجہ الاوصیفَتَهُ
فی هیکله و رفتہ چیزے رکنہ چوں
آب روغن و جاؤں میمعہ بالتكو
مشکل و رفتہ اسپ و افضل من رب
میمعہ، عطری است نیک
خوشبو سے یا صفح درختے است
کرازوم خیزو یا چوبیں گیاہ تر و
تازہ کر مر را بکب اندک کوفہ انخر فی
بادونہ یا آں ضم و رخت سفر جلست
یاد رختے است شبیہ و رخت سبب ترش
پسید و بزرگ تراز چہار مفرودے خوار
دلب خستہ آرا کر چوبیں است
بیعة سائکہ نامند و پوست آں
در رخت رامیمعہ یا بہ و میمعہ
ساحر لاکڑ مغشوق پاشہ و خالص
آل سختن و لمحن و منفع است
صالح جہت زکام و سرفہ و دو
مشکل آں پاسد او قیاب گرم
مسهل بیتم بیلے اذیت در بیج و
بیے آں قاطع عضو نت و مانع و باہ
ویز میمعہ بافتح شاد مانی دا ہن فشار

مشوپ ہے دنام شب بد دنام
بچے از دستارہ حفظہ
و میسون، بالفتح کو دک خوش بیغا
نیکور دے دنام زبا، مکار دنام دختر
بحدل مادر زیین معویہ
و ض، ماس میسا، بالفتح
و میشان، محروم کتہ خواہید و
بیا کی نودہ و ماس اللہ فیبُدُو
الْمَرْضَن، خون کر دخابے عرض ادا
بیکیس، خرمیدن
میش، میشان، بچے ہے
و میشان، ناجیہ است بہمان
و ض، ماس الارض میشان
بالفتح رختہ در زمین و گذشتہ
ویز میش، میشان پشم!
موسے و شیر ز پا شیر کو سپند و پہاں
و رشتہ بیخہ خبر و اخبار کر دن بیعنی
آن راویہ و شیدن شیر پستان
و ہمیختیں ہر چیزے
زمی طرد میاعنڈہ مینٹ، بالفتح
نیست اور اچیزت واڑ ملنی یا سختی و خو
ویز میٹھا ہی است، با حل بحرین
و میکان بکریاں بچے از کٹے دینہ
و میکا طا کشہ اد بیمار باز نہ میٹھا کار
و آمیوٹ، بالفتح وہی است بھر
و صن، ماس میٹھا بافتح ستر کر د
و جو نمودہ حکم و سرز نش کر د
و ماس طاعن میٹھا و میٹھانی
بھر کتہ کنہ رہ گریہ و در گر قیدہ
و میکا طا، در کر دا لازم متقدہ
پر کر دانیہ و فیرو میٹھا رشتہ
و رفع کر دن در اندن
دِلْمَاعَم، دور شدن و دور کر دن

الكتاب والتفسير

في المدون

نَعْوَدُكَانَا، كَفَدَهُ بِسِيَارَ بِرَ
كَوَافِدَهُ أَحْقَدَهُ حَصْمَهُ وَعَاجِزَهُ صَلَفَهُ وَطَيْ
بَعْدَهُ لَكَفِيَّهُ وَنَانَاهُ كَسْلَسَاهُ
مُثْلَهُ وَبَيْزَهُ نَانَاهُ مَرْوَسَهُ ضَعِيفَتْ
أَنَانَاهُ، كَسْرَهُ بِسِيَارَ بِرَ كَوَافِدَهُ
حَدَّهُ حَشْمَهُ
دَنَانَاهُ وَنَانَاهُ، خَرَشَهُ شَكْرَهُ وَأَنَّهُ
دَيَّرَهُ وَنَاهَتْ وَنَانَاهُ فِي الرَّأْيِ نَانَاهُ
وَوَنَانَاهُ، هَسْتَهُ أَنَّهُ أَنَّهُ وَشَكْرَهُ
كَرَدَنَهُ شَوَّاهَتْ زَاهَهُ وَنَانَاهُ عَنْهُهُ
قَاهِرَهُ وَعَاجِزَهُ بِرَادَاهُ وَسَيْرَهُ
نَانَاهُ، سُقْتَهُ مِنْهُ الْمَهْدِيَّ طَوْبَهُ
لِيْنَ مَاتَ فِي النَّانَاهُ يَسْنَى اولَ الْإِسْلَامَ
قَبْلَ أَنْ يَعْوَى

شَسْتَ دَفَرَهُ بَشَّةَ شَنَ

شَسْتَ دَفَرَهُ بَشَّةَ شَنَ

بَشَّهُ وَمَرْدَهُ بَلْهُ وَضَلَّ

دَنَانَاهُ، كَتَانَهُ دَرَغَهُ كَنْهُ

دَنَانَاهُ كَنْهُ بَلْهُ وَرَدَهُ

دَنَانَاهُ سَرِيعَهُ أَسْتَ بَانَجَ

دَنَانَاهُ سَبُورَهُ بَلْهُ وَزَانَ

رَفَاجَهُ، كَتَانَهُ شَيْرَهُ
رَنَكَجَهُ بَلْهُ وَأَنَّهُ، بَانَجَهُ بَانَجَهُ

حَدِيْنَ مَفْتُوحَهُ، كَنْهُلَهُ

وَتَكَاملَهُ، بَيْچَانَهُ رَفْتَنَهُ
وَأَسْتَهُلَهُ أَهْلَهُ شَمَنَهُ وَسَيْرَهُ
بِرَهُ كَهْتَهُ بَنْدَرَهُ دَسَّهُ وَسَوْهُ
سَهْتَهُ رَابِيْنَهُ خَوشَهُ وَنَبِيْكَهُ بَيْقَالَهُ
إِسْتَهَلَهُ قَلْدَنَهُ وَبَعْلَهُهُ
مَسْيَهُ مَسْيَهُ، بَانَکَسْرَهُ بَهْتَهُ
أَزْهَرَتْهُ بَهْجَهُ
دَمِيْهُهُ، بَانَکَسْرَهُ تَاجِهُهُ أَهْتَهُ أَصْبَهَهُ
مَسْيَنَهُ، مَسْيَنَهُ، بَانَهُنَّهُ دَرَغَهُ وَرَغَهُ
مَيْونَهُ جَمِعَ بَيْقَالَهُ لَغَانَهُ طَنَونَهُ مَيْونَهُ
دَمَانَهُ، أَهْنَهُ آمَاجَهُ دَلَنَنَكَهُ بَلَانَهُ

زَمِينَهُ شَيْيَارَهُ
وَمَيْانَهُهُ بَانَکَسْرَهُ شَهْرَهُ بَهْتَهُ
بَانَدَرَهُ بَانَهُ سَانِجَيَهُ نَسْوَبَهُ بَوْبَهُ
دَمَانِهُنَّهُ، دَرَغَهُ كَوَهُ بَهْتَهُ
دَمِيْونَهُ، كَصْبُورَهُ دَرَغَهُ كَوَهُهُ
دَمِيْنَهُ، بَانَکَسْرَهُ قَصْوَهُ دَسَّهُهُ بَهْتَهُ
دَهْرَنَكَهُ كَهْشَتَهُ

دَمِيْنَهُ، بَانَکَسْرَهُ مَهْدَهُ، بَهْكَيْهُ
دَمِيْنَهُ، بَانَکَسْرَهُ بَهْتَهُهُ بَهْتَهُ
دَمَيَانَهُ، كَتَانَهُ دَرَغَهُ كَوَهُهُ
دَنَ، مَانَهُ مَيْيَانَهُ بَالْفَهْرَهُ دَرَغَهُ كَهْنَهُ
دَنَهُهُ كَهْيَهُهُ يَهْيَهُ يَهْيَهُهُ بَهْنَهُهُ
دَمَتَهُلَهُ أَلَّا كَرَصَهُ، شَيْيَارَهُ كَرَهُهُ
دَمَتَهُلَهُ أَلَّا كَرَصَهُ، دَوْسَتَهُ بَاهْرَهُ
شَاهِزَهُ سَيْدَهُ بَانَکَسْرَهُ دَهْنَهُهُ سَهَّانَهُ
دَاهَكَهُهُ بَهْرَدَهُهُ بَانَهُنَّهُ بَيْقَالَهُ
رَاهِيَهُهُ، حَمَادَهُهُ وَهَيْهُهُ شَيْيَهُهُ
بَهْرَانَهُهُ سَهَّانَهُ

مَسْيَهُهُ، بَهْيَهُهُ، بَاهْنَهُهُ، بَاهْنَهُهُ
زَهَانَهُهُ مَيْيَهُهُ كَذَكَهُ
دَمِيَانَهُ، بَاهْنَهُهُ قَصْوَهُ دَهَّامَهُهُ دَهَّارَهُ
كَهْنَهُهُ كَهْنَهُهُ بَهْنَهُهُ دَهَّارَهُهُ
دَهَّانَهُهُ نَسْوَبَهُهُ شَهَّانَهُهُ

دَمِيلَادَهُ، كَعْصَرَهُ اوْ شَهَّهُهُ وَرَوْتَهُ
بَسْتَهُهُ وَغَسْهُهُ اَذْشَاهَهُ كَرَدَهُ
كَهْرَانَهُ عَقَاصَهُ مَكْنَهُهُ بَيْانَهُهُ وَنَانَهُهُ

فَسِيَهُهُ كَهْانَهُهُ دَرَسِيَهُهُ قَدَهُهُ سَطِيرَهُ
دَفَرَهُهُ دَوْخَهُهُ بَسَّهُهُ شَانَهُهُ
دَنَهُهُ، مَالَهُهُ مَيْلَادَهُهُ بَالْفَعَّهُهُ
وَمَهَالَهُهُ دَمِيلَادَهُهُ دَمِيَّهُهُ بَعْجَهُهُ
الْفَوْقَيَهُهُ وَمَيْلَادَهُهُ لَهُوكَهُهُ وَمَيْلَادَهُهُ
كَهْيَلَهُهُ بَرَگَيَهُهُ وَغَسِيَهُهُ

وَمَكَلَهُهُ بَرَگَدَهُهُ وَضَانَهُهُ آسَهُهُ رَاهَهُ
وَمَهَالَهُهُ بَهْلَهُهُ مَيْوَهُهُ، بَهْلَهُهُ شَهَّهُهُ
بَهْرَدَهُهُ يَهْرَدَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ
زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ زَهَّادَهُهُ

چهیه و معطوف

دف) فائج في الأردن بمحاجا
که خول رفت و فاجهت التهم
نفعا کامير زيد با د جنده و
فاجع الاله تبريز وداری کرد و
حضر اے تعالی در حاد و پنج بیت
آواز کرد و فاجع النور بمحکم کرد
و منع القوم مجھولان با دشنده سینه
دش، نفعه ناجا) بستی خود
آن ۶۶، قاد، بالفتح کنید فزایب
و بخواستن وزیدن آساز
زمین دیا در بخ رسیدن
کسیر رایمال کادت الداھیه و سف و قریب بر دشمن و نعمت
فلانا و الفعل من فتح
داناد، کسحاب با د سخت و سخ

کوچ و کسیور فادی کعب الله
ان ۷۰ دل و شیل، کوچ با
دیشان و یضم داله لغافات
الذین کان یینه شکاچ

ان ۷۱ دل و کسب شیخ و دوچکانی فتح
دف، کمال فلاح) بالفتح بالتحکیم
و فکار فاعل حرکه و میلاد، کامیر
رفت و رفت بر قاریے کرسی
بنبان روشه
دف، کمال فلاح) بالفتح بالتحکیم
و فکار فاعل حرکه و میلاد، کامیر
بر پشت بارداره و نال القرآن
والضییع) میبان رفت
و نال الکلکل رش بر دندانه
و نال آن فعل برداشت که سنه
ان ۷۳ دنیاه، بالفتح سروی آواز
یتال آشکر آن صفات که یعنی زیر
و کذ ایصال نامنه مشد ده
و نیکی، کامیر آواز کدن آواز شیر
پیش آواز آهودن کل زرم
و من ف، فام فام) بالفتح ناید

یا نام ماشد زیر هفت یا آواز
خفی یا آواز سست، منیسته
و نیز نیکی، کامیر آواز دادن کاشیده

دیناوش، فراز فتن و سپس

ر قاربندی در فتن آن
ن عوادن ناوجله و عنه دوزد
از وسیعه لغثه ف نایته و هشته
ن عینی دنیوی، باضم پوچ
گردگرد خرگاه و سراره و خسیره ناسی
بالفتح و نیشی دنیوی که هم مثل
آناء کارام و کناء کارام و نیوی
نیم بالفتح والکسر جمع

دب، ناینده و عنه ناینه
بفتح دویشم از وسیعه و کل دنیوی
کنتم پوچ در ایصال ان نویگ
ای اصلیه و اذا و قفت فنه
کمالتی ف وزیدا و بقلایع
آنادویک مثل انع تعییل
آنایخواریا اعله و در کوادیه
اورا و دیر آناء بوج پک کنون کرد
سر اپرده و خجاله

ستکی، دو شمن
دمشکی، بفتح المهرة

پچ بکه گرد خرگاه
(النیاش) خدق کند پیامون

خرگاه دو شمن
ان پ دنیا که، بالفتح آواز
زم خنی یا آواز سک
دیکا، محکم نهاده کا یا آشیا
بیکی، کامیر بیان ای ای ای ای
تعالیه و سرک اهیه اهیه المختار
کما ترکی دیریه و خابیه

الا اهل المدینه ف نام بیکری
هیه اهیه و لامه و لامه و لامه
ن غیرها و بخالغون العَرَب
ن ذلک آندریا و بناء و انباء
و نیون بشد الیاه جمع و دانجای

مان و دو شمن
د اینه کلش سخدا با نینه د سپس
نمیں و بکسنه ان در فتن بقال
ل اش اش لعنه ای طعن بیمه
ان و طرفیه طرفیه، کامیر بکه زیر
و من، بگاطه میلاد، بالفتح
با هم و زیر بر آورده

ان و طل و نظر طل کز برج باک
سمت زشت و میردم تیر فهم زیر ک
ل عوفه دمنافت مکنیر کشیده بیش
دف، بگاه که شد و بخت من شد
دش، بگف من الاعلم ناکا، هر کجا ز
کسیر رایمال کادت الداھیه و سف و قریب
فلانا و الفعل من فتح
داناد، کسحاب با د سخت و سخ

دیشان و یضم داله لغافات
الذین کان یینه شکاچ

ان ۷۴ دل و کسب شیخ و دوچکانی فتح
دف، کمال فلاح) بالفتح بالتحکیم
و فکار فاعل حرکه و میلاد، کامیر
بر پشت بارداره و نال القرآن
والضییع) میبان رفت
و نال الکلکل رش بر دندانه
و نال آن فعل برداشت که سنه
ان ۷۵ دنیاه، بالفتح سروی آواز
یتال آشکر آن صفات که یعنی زیر
و کذ ایصال نامنه مشد ده
و نیکی، کامیر آواز شیر
پیش آواز آهودن کل زرم
و من ف، فام فام) بالفتح ناید

یا نام ماشد زیر هفت یا آواز
خفی یا آواز سست، منیسته
و نیز نیکی، کامیر آواز دادن کاشیده

بن نعیم مذکور مذکور است
و سلیمان بن ابراهیم بن حماد که برینه
ضحاک است و به بالاتاء و تقدیم
دیانت) سعیاب گیا و از اعلام
اسع نباته بالاتاء (پیشکشان
و محمد بن سعد بن نباته سبائی
منسوب بپرسی جد فود و احمد بن
محمد بن نباته جیبت صرف او
نباتات را هردو محمد شویه و
حسین بن عبدالرحمان

سبائی) کفرابی شاعری است
نسبت لاثه تلذ ابا نصر العبد بن
بن عمر بن سبائنه بن حمید بن
نبائنه و دو نباته جلد خطب
عبد الرحیم بن محمد بن عاصی (غلاف
هست میکن خنکه مش اکثر و اشت
دقایقیه و هی است پیغمبر از
ده است اسحق بن ابراهیم فاسیه و
دأت التائب بحاشیه است زاده
عرفات و نابث بن یونسید
و احمد بن نابث اند سے
و علی بن نابث و اخوه محمد بن
اندر

دنیا نیکه جوان و خاستاز فربه
و فرزندان نوابت جمع یقان مَا
لشمن فابتکه بینی بلاد ای ماجد
ان ب ت د تیکت) با فتح علیه و نهاد
لهم نابته هی نشادلهم نش و
صغار و این بینی بلاد پنهان نهی
و نیز نوابت جوان و خاسته خوش
خوبی بید اسان

سبائی، سعادتیه باضم همی
است بجه

متینی دهارے بتوکشنه
منه احمد بن الحسن المنشیه
خرج الکلم و اذ علی لشکش
نم اذ علی النیجہ فتشد علیه
بالشام و حضر هر آن استیجہ
و نکوه، دهارے بتوکردن
د اسٹنیکم باز کاوید تقویش کردن خیر
ان ب ت د تیکت) با فتح پولے بد
د نب تیکت) با فتح و بی احت
و کی در بصر

د آنکت) کفته سیان و پیوند نه
لعله مقصود میں الا بیوب
دانیوب که مقصود سیان و
پیوند نه و نیزه اینوبیه بالاتاء مثل
وراه در کوه و خیابان در خود
وزمین بلند دراه اما میم جمع +
د آنکتیکت الرقة) خرچهان نه
د من، شبک التیکت) با فتح
و نیکت) کامیر و سیاب) کفراب
بانگ کر وقت سیان و دویه
و سک خنوده) بزرگ منشی نمود
و نبکت تیکت) بانگ کردن کارهه
شیخین سخنها که بیهودگی و فحیج و فجیع
و تیکت) اینوب برآوردن گیره
و پا اینوت شدن آن

د تیکت) روای شدن آب
ان ب ت د تیکت) با فتح علیه و نهاد
و تیکت، کامیر مردمی است زاده
یعن اینکه عزیز بن مالک + و
حیثیت تیکت مردمی و قیر
و تیکت که بحکم فیضه شافع مفت
طهان شکسته
تمیکت، کوز بیرام موسی و مهدی

بجه بیرون آنید و قول الاعلى
یا نبی الله بالعمرای المدارع
من مکة الى المدنه انکر که تکیه
مقابل لا متنبی ریاضی فاقمانی
الله + وزیر بیکر) راه راهن بوجا
نیز کم منکل اصلوا نکل الشیع
و تیکت سوچشل نیج نصیر
تیکت شوهد اینین مجتمعه ملکه
و ائمه من مجتمعه علی انبیکا و
فضیق علیتی

د تیکت) کج مدینه این شوهد است
د بیوه، بالضم و شد امواه پیغمبری
تیکت سوال نیج نصیر آن
منه نیکت میکله

د تایی، جا سے لشند خسرو
و آنیده از جا سے و گری تعالیٰ تکلیف
و دجل تایی اذ لعاء من ملی اخ
و فت هجات دعاً بالفتح و بیوه
بلندگ ویده و تیکت علیه هی نم
ه فکار شد پر ایشان و برآمد
و نیامن اذ من اذ ایشان از زمین
بزیستی پر و آمد فت از جا بجا ای
و پیام تیکت بیده اذ اذ من ای
جلویت هونز تیکت بانگ کردن
و پانگ کردن سک و یقاردی فاینیا
ای لمیش و نم بخشد خبر و دن
و ایکاه و تباہ و بیه، هاچه بشیه
اهره و یقال خن فاینیا تیکت
تیر اند اخست بود سے پس پنجه
از بزرگ اشیدیا بگزشت دران
و تیکت طبری دن و آنکه کردن
و ستایه، هرگز را غیر و دن
و دیوی معلم با هم و همیشی نداشتن

(مُؤْمِنًا بِالْجَاهِيَّةِ) با لفظ من روا
شکر کرم موصف معرفت
با لفظ (بِعَدَ الْجَاهِيَّةِ) با لفظ تکیه
الموحد (بِعَدَ الْجَاهِيَّةِ) با لفظ تکیه
من وہ بحث برخلاف شکر کرم
تفصیل، کنیت اخلاقی کو پیشنهاد نہ کرند
دن (بِعَدَ الْجَاهِيَّةِ) پس از

آمد کنک
لهم ابا جعفر (ع) آنینتہ و ناہیا
لطفتی دار و نیشته نشست
ولطفتی، آلام سیدن، شکران
لشیدن آن
لطفتی، برآ ماین بلند شدن

استخارا
ن ب ح مساج، کرامب از
غیر مطیع و سگ دو و بیان از میعنی
اسف در شعبان و شریفه زمیک
تیکن

میتوح، باضریابگ و دریاد روم
دسان ایشان و گروه بسیار
پنجه، سهرا و آهواده پایاگ
و کنایا، کنکه او حنفیه از دشنه پیچه
خود کی که ازان گردن پندسانیه تیکه
پیچه و پس خاره زدن علی کرم علی و چشم
پشت سوره کلوب نسبیه از دشنه کیچه
و خاجه، کراس دسته از دشنه
یقان کذبت نیک جمله اذ اضطر

و کامباج، قلب محمد الله بن
خاله ولقب پدر علی بن عفت
و چین ایشیان او ایشیان،
بلخاد المحببه، با لفظ فخر غاست
و لاظیز لقا حیدر عالم ایشان راتخان
با لفظ و تکیه کامیر و بنایا

و ایشیان، کاویدن پھٹ خلیل
کردن پنہلار و فراغتی پانیدن
پسند ناشن آن با سینتی ایشان
و اسن پر چین وقت نشست
ن ب ح و تیج، با لفظ کیا به کے
کر جان در زمانے بکشی کیزند
دانیشیا (ب) با لفظ و کسر الباء
و مردی اسے پورده

تیکن، محکمة پشتہ بتاج
کسیا چیج
ن ب ح، پشتیں جاہیا سے
تفیج، کامیرا و دا ز سگ نانہ کر
طعامی است چاہی
دمتاج، گکتیب و ہی احمد بیانہ
از ایل اسخون زیون بعیده سعین
عیچه کویر کوہر دوزنا ماند و دوچہ دیکر
دیباچ، کفراب تیر و آوہلا دا ز سگ
کلوب تیکنی، کفراب سگ سخته از دشنه
دنیکن، ہادرخ و طعامی است کر
و رجایت پشم ستر را در شیرا ز خدا

لیشور ایندہ دسی
دابنج، کامد و مکیر پادہ ابند کر
سیوا اسٹہ ہندہ دسی صربہ است
ریشکان، کسر ایل و دسی پر
دمتاج، کشا دسته از دشنه کیچه
پشت سوره کلوب نسبیه از دشنه
و خاجه، بالتلہ سرسی دویہ
یقان کذبت نیک جمله اذ اضطر

و کامباج، قلب محمد الله بن
خاله ولقب پدر علی بن عفت
و چین ایشیان او ایشیان،
بلخاد المحببه، با لفظ فخر غاست
و لاظیز لقا حیدر عالم ایشان راتخان
با لفظ و تکیه کامیر و بنایا

تیکه، با لفظ و غصہ خشاش
پا د نیتہ است و گردگی یا
درست خلوب، در غصہ رست خند پا
ما گھیں ایم است آزاد مکسر ادله
و مذهب، کچس رستن گاہ
گیا و شاؤ و القبر مکقدہ

و قبیوت، روپا میندہ شدہ گویندہ
اندیشہ اللہ نخوبیو بخیزیا
دن، بنت شدی لکجارتیکو
بیوچار آمد پستان و خڑو و نیز
تیکت، با لفظ و سفن گیاہ در دیکر
ز مین گیا لازم متعدد
دانیات، رستن گیاہ و گیاہ
روپا نیون لازم معتقد یقال اندیشہ
اندیشانہ گھومنیو و دوست و موسے
ز مرآدمون کوک

و تیکیت، پر مدفن کوک راو
و درست نشاند و یقال تیکت
اجلک بین عینیک
ن ب تل و تیکل، کجع فخر
و درست و چلے است و گلی و عینی
بن تیکل منافقی بود
ان ب ش د تیکت، با لفظ کاویدن
ز مین پرسد و ترہ بر کشان و اگردن
چیکن پنہاں را خشم گرفتن و
الفعل من نصر

و تیکت، هر کتر نشان
و تیکت نیکیه مرد غیثیت یہ
(نیکیتہ) سفیتہ خاک سچاپاہ
و ایشیان کامبر بتریازی است کر
چیزی نیک جان کشند پس ہر
آندر رار د غائب ہسفہ

پر و قوم در جهیں و نیند ساختن
ن پهلو و میند کنه، که جهیه پریشان
کردن مال با سرافت و بستاق اس
بست بسیز را در المخون ز آمده
ن پهلو و دشیز، بالفع مرد کم شرح
طعن و تسبیح، محن روپ ده
و پر و مشفده گویا ز دو تراز خود
بر سے وارد میزه را
دستیق، بالفتح میا ز کوب
بالائیں و حرف پهروه آمس
آدم و جایے بلند و پرآمد و انهر
چیز سے، تقییه است لازمه
ماروه در انوس و آواز گریه و زاری
لکھو شمشه کنونکی الله ملی الله علیه
خط فبر میبود، بالامنانة ای اتفاق
ویز دی فیل میبود بالدعت
آمسه آبلنک گرد و یافه از
تمس یا فوئے از دو و کوتاه بالاتکس
فاغف، اشاره بشاره گفتار پ جمع بوجاکه
کردن ظهر و جو آن اشاره بجع و د
خون کندم و نیزه آشیان شهری
است قدریم در عادی و هنر عرض بد
بیکل بروریت و دجه است بخ
از پیش یا پس یا حام است
و داشته، افسردن و بجنبی سختر
و ملکی، اقرار و اذ نهضت هنر
محمد شد و نیزه خکه الاتقان
کوچه در سر و ازان، است محمد بن حسین
بن مجید و یه ایندی و کشم
جامعة فذبوه الی المثلث
مشهور بن محمد داعی
مشکله کنونکه بکسر دس و پاش اسی متعلق
و دشیز، صدر و نظرها سه گلاب
و تیزه ده، کامیزه نیزه
و بنو، کصیده هنر پیشیدن

دنهذه، بافتح و پیضم کوش
و کرانه یقان حملش بندان
و نیزه ملده کامیر از دست اند خرد
و بجنبی و آب فخر ده که از جه پ
و چهار آن کیزه
و نیزه، سفیده بر که خواره
آن را بسیه لاظهی
دانهان، حامت مردم بجه علم
و ملکی، که که مسنه بالین
و مکبوم ز تازه اده و پرد که جسده
و ازی خواره تدازه او که دک بر
راه اند اخسته و درود و منیم
کلیر و شمشه سول الله ملی الله علیه
خط فبر میبود، بالامنانة ای اتفاق
ویز دی فیل میبود بالدعت
آمسه آبلنک گرد و یافه از
تمس یا فوئے از دو و کوتاه بالاتکس
فاغف، اشاره بشاره گفتار پ جمع بوجاکه
کردن ظهر و جو آن اشاره بجع و د
خون کندم و نیزه آشیان شهری
است قدریم در عادی و هنر عرض بد
بیکل بروریت و دجه است بخ
از پیش یا پس یا حام است
و داشته، افسردن و بجنبی سختر
و ملکی، اقرار و اذ نهضت هنر
محمد شد و نیزه خکه الاتقان
کوچه در سر و ازان، است محمد بن حسین
بن مجید و یه ایندی و کشم
جامعة فذبوه الی المثلث

دستیق، بافتح و پیضم کوش
مکر را دیانگیز آورون
ن بیسخ دیجج، بافتح جلدی
گر پنده و پژو آن دا چه دشون خ بنه
از بخار و بحر و دیجج گیاه بر دی
دستیقه، بافتح مکدو و پیضم و کبریت
کر بی آن آتشی افراد خود شود و
گیاه بر دی که جا در دز کشتی و
گیزه و بحر
و نیزه سخن گوئی و پر پک سنش
وزمین در دست دو اکچه بجمع
و آبیکه، واحد مرد و دشی و سلطنه
زاده زم از زمین سخت سهوار
بجناده، سخوار و پشته وزمین
بلند زم از زمین سخت سهوار
شکر ز ناک شکر خ سکاری خیع
و پیکر خ، کشاده غیر ترش و بیله
و اشکان هفتیه الہزة و ایسا
خسیر رش و تباہ
و زیند اشکانی هنر سب بازیه
کردان بخوار و گرمی باشه یا
خعامی است کرنا ن کاک را
در و فن زیست بریاں کشنند پیش
بیاسه و پریش پهانند پیچ و خود بگرد
حیزه که اینجا نیسته، نان بیبر
یا نان بکر چانه ز بخوار
من، بفتح الیهین و بیونما
ترش گرد و بخیر دباه شده
دانهان خ در زمین بخواریم، باز
و بخ بر دی طبعی غیر غاست
وزمین سلطنه
ن بیسخ دشنه، بافتح چیز

ن، نبیش تبهم نبشا، بافتح تیر
اذ انتهی بروے وز سیمه و نیز
نبیش، پسید اگردن همانی را
و بر هنر نمودن و کعن آهنگی کردن
در آدمدن صدیق را و دندیدن
و توه برکندن
ن ب ص نبص، بافتح ترہ
اندک که خستین بروید
ما سوچت لکه نیصه، بافتح
یعنی سخن نسپنیده ما ز و سے
نبیص، کامیرز فیر که کو دکان
بلب برند چون خواهند که مرخان
بهم حضرت گیرند
نبیصاء، کسر او کن ببابک
دقن، نیص الطایر و العصوف
نبیصاء، کامیرس سبب باشک کرد و
نبیص الغلام بلب باشک برآورده
کوک تار عان جنده کیرند و
جنع الرجل نبیصاء، بافتح
سخن نفعت دنای عیش لے اتیکم
ن ب ص دفوا دبعن، بافتح
و بکر دل تیز چس نواد
نبیش کستت مشله
نبیش، حرکت چیش بقال
صایپه بیش ولا بیغز علیه عوان
دنایض، خس
دنایض القلب، کجس جے
بنیش دل
و بنیض، کسر گای نادت
دن، بنیض الله پیوضا، فرد
و فتح آیت دوز مین بار و ایش بیش
من، بنیض لصڑق بنیضا
بافتح و بنیضا لکھکه بنیید رک

د نایم، یکدیگر را عیب کردن
و نقیب هنادن یکدیگر را
ن ب ص نبیش، بافتح ضن
گفتز نهشتالی کردن دران جنیون
در سخن گفتز نبته بالضم مشله
بیتما والترما استعلی اللئی قال
مانبیس بكلمة آی ماتکلم و
ال فعل من ضرب
نبیس، بضم عین سخن گزینه گان
و ریشتالی کند گان
د نبیس، ترشیں روے
یقال موائب الوجه
و نبیس، سخن گفتز در سخن
هستمال منته
ن ب ش نبیش، باکسر مشته
شیبه صور عطیین تراز آیوس
و نبیش، حرکت شتر کرد پل ایک
نشانی، اشد و آن در زمین ظاهر
نبیش نهجه لحیره عرب)، بجهیزه
و هن، دین نبیش هر دیجای اند
و نبیش بن جیب رفیقی بود
هر، القیس را در مجلس قیم
و نبایشه کشاست از اعلام است
و نبایش، از تاہمہ بے عجب است
و نبایش، کشاد و کفن آهنج و
و نبایش، بن زواره یا ماشک بن
زواره بن خاسد بابو حالت بن
نبایش بین زواره زوچ خدیجہ
والدہن بن ایل ایل سیبل ریب
رسول الله صلی الله علیہ وسلم
د نبایش کصفویج و توه برکت
یاد و فتح برکته مع نج و دیش
آن آکایش جمع

بیمار، کشد اوزبان آور و
سخت یا چک و فراز کیسته
و نبایش بالکسر سیم وفتح المحمد
آن خیسیب بران ایسته
و کسا و مسیب (یا)، قصیده کاهنیه
رض، نبایش فلاتا پلیسا نه نهرا
بافتح بز بان گرفت آزاد بیخی خن
برهه غایب آمد و نیز نیز (پرهه)
کردن و فت را در و نهضت بلند
کردن و نزد نش نمودن و بیگ
پر زدن و گواییدن کودک
(عذر)، بافتح برد، شتن سرود
گمے آواز را و ملند کردن آن زیستی
دانبار، اسار ساختن
و قصیده منبیزه، کمنظمه
قصیده میموزه
رانیبیار، آبله کردن دست و
آمسیدن و منبر پر شم خلیب
ن برج دنیزیج، هفندیل
پندره یعنی فتحار حسی کرده که
پشش دراز گرد و که پریده هم دستی
ن برس دنیاس، کفر طاس
چراغ و سر نیزه
و نبایش، چند چاد سیم ز دیگر بیلی
ن پرداز نبایش، بافتح اشانکه
و بیک کردنیم لقیله بدن و دل هن ضرب
و نبایش، بالکسر سیست بالانیخ یا بن
و نبایش، حرکت باز تا طلاقیه آنبار ز جمع
و نبایش یکن یا کس در پیه دند
و نبایش نبیزه، کهرزه مرد که اکثر
تفه نگذارد مردم را
و نبایش، نقیب هنادن شده
للهم الغة

و میش فی قصیده پایا کن اور و کان
یازده، و میش المیزق پنهان ده
دانشکن، پایا کن اور و کان کن
یازده، منه لکشل اسماش لغیثه تو پیش
ان پ ط و نیط، با فتح و دباری
در ناحیه مدینه زریک خوارک در
آن محمد سنگ بر ام است
د بسطه، باضم آپ که سعین از
قرچاه برآمد و پیشی می علی شکم و کم است
(بسطه) همکن آپ که سعین
از قرچاه برآید و خود مرد و کرد و بساز
مردم که در بظایح میان و انسین
تازل خده انباط با فتح مثله
تیرکی همکن و بسطه مثله و نیاط
مشهوب بسی خل میان و یانی دیمان
(بسطه)، کامیر کرد و به از مردم
که در بظایح فرد آمد، و دخواسته
البسطه، مشهود بسی
بسطه بن شوریط، کز بی حیا ایت
دلوس انباط، اسپ پیشیل پیشید
و بسطه، سحر او دشیه هست
جد القیس، مادر بجزن و پشتیه
بنی نیر را در شرفیت از زمین شکد
و شاه نیط، تو پسند پیشیله
دنده طله، سحر او کوه بسیار راه
لیط، کاتش و میش دیاد کن
کن و برهه و دشیه جهان و عداله
است قبر سفح ابو علی، حسین محمد
قوسانی صاحب کرامات
در اشیله، پانه جائی است
د من، شهد الماء بتفایل افتح
د بیو طله، اند اسسه، خاوه د مسین
و بسطه الیز، اور د ابتان را

د میش، اسپ طله، میش بسطه
محکمه سپید بعل پسیه شکم کردید
و انباط، پاپ رسیدن چاهان
د آب بر آوردان دا و کون دیرو
چیرے، و یقال انباط الشه
جمولا، اشکار شد بعد پنهان شدن
و فیط، آب بر آوردان زیاه
قدبیط بکیطان، ماندن و خود را
منسوب ساضتن باشنا د برا و دوں
شخچ دا آب بیرون آوردان از چاه
د اسیل شیاطم با پسیدن چاک قن پنهان د ون
مشله شدن قم و بیرون آوردن چیز یقال
اسننه طه الفقیه اذ الاستخراج للعقم
الباطن بعضه و اجهته کاره و
یقال اسننه جمولا ینه
اشکار شد بعد پنهان شدن
ن بیع دیج، با فتح دشیه زریک
کرانه گمان سازندا و از لخ، د
تیر نیمه چوبی و پاره لا از آپ در
بنی کوه روید و آنچه ازال د پیک
کوه روید آغا شریان خواهند
د آنچه در زمین پست ردید از ا
کو خد خواته و من المثل نوافع
بالیعم لا و رنیه ینه اگر از
نیع، لش، فرز، زدن، ترش ایه
و قلعه انگیز کر د واین مثل در جوست
را بے آند جاں جهش بندیخ، لش، هـ
و نیمه هـ با فتح جا بے هـ د لقا
د نیع، کز پر مو میه هـ
د نیله، کچینه جا اسره و فـ
د نایع، جا بـ هـ د ریخت
دوائع الیعـ مرواضـ خـ بـ هـ
آمن لـ شـ شـ

د میش، بالضم کملا بطر و دبار
دست یا کوشیده، آنها هـ ایعـ
نامند و میش است
د میش، هـ اکتا بـ یقال
کذبـتـ نـ اـ عـ اـ نـ اـ اـ دـ اـ دـ دـ اـ مـ اـ
(الیـعـ)، کـیـنـهـ قـلـهـ است
در راه حـابـیـانـ مـصـرـ کـهـ درـ اـ حـ پـهـ اـ
و مـخـلـتـانـهاـ وـ کـشـتـهـ است
دـ بـیـقـوـعـ، باـ فـتـحـ چـشـهـ وـ جـهـےـ
خـلـبـیـارـ آـبـ بـیـلـمـ عـجـعـ
منـهـ قـوـهـ تـفـاعـلـ حـتـیـ قـرـیـهـ لـاـمـرـ لـاـمـیـهـ
دـ نـ فـیـ، بـیـعـ المـادـ عـفـ
وـ اـ فـعـ وـ بـیـلـاـ بـرـ آـبـ چـاهـ وـ چـوـهـ دـ وـ
(فـیـعـ، اـنـکـ اـنـکـ بـرـ آـمـنـ آـبـ)
نـ بـ عـ، نـیـعـ، باـ فـتـحـ چـلـهـ مـیـاـنـ
دـ بـیـعـ حـالـقـوـمـ هـمـکـنـهـ مـیـاـنـ دـ کـرـهـ
دـ بـیـعـ کـامـیرـ جـنـبـانـیدـنـ خـماـنـ
زـ رـاـتـ غـبارـشـ بـرـ خـاستـ بـرـشـکـوفـهـ
خـماـنـ مـادـ لـقـینـهـ دـ اـیـلـاـ قـلـخـ آـهـ
دـ مـیـاـعـ، کـنـرـابـ قـنـارـ آـیـاـ
آـسـاـعـهـ، آـشـاـعـهـ پـهـرـ وـ شـنـدـکـوـنـ
دـ کـاـپـغـةـ، مرـوزـگـ شـانـ دـلـیـارـ
لـمـالـغـهـ، دـ شـاـمـوـخـ اـنـ اـنـ جـعـ
اـزـ اـلـ بـهـ زـیـوـنـ بـهـ مـعـوـیـهـ نـاـعـهـ
ذـبـیـانـیـ وـ قـیـسـ بـنـ عـبدـ اـللـهـ بـنـ مـعـارـقـ نـاـیـعـهـ
جـعـدـکـ وـ عـبدـ اـللـهـ بـنـ مـعـارـقـ نـاـیـعـهـ
شـیـانـیـ وـ بـیـیدـ بـنـ اـبـانـ مـارـقـ
مـاـبـرـ بـیـ فـیـانـ وـ نـلـفـهـ بـنـ لـیـانـیـ
غـزوـیـ وـ حـادـثـ بـنـ بـکـنـ نـاـیـعـهـ
پـرـبـوـیـ وـ مـحـارـثـ بـنـ هـ دـ اـنـ نـاـیـعـهـ
شـلـیـ وـ نـاـعـهـ مـهـدـ هـ تـنـ مـوـهـنـهـ
دـ مـیـاـعـ، کـشـمـادـ سـچـهـ شـهـ
سرـ بـیـرـوـلـ آـیـدـهـ

جیانگه، مونف بشارع و مجده
بیانگه را گردانک

و تبعه هر تصریح سه هست
و فان ص، پیمیغ و تبعه، بالفتح
و بنو عکا اضم ظهر و آشکار گردیده
کچ لکلور آرد آب از چشم و جواہر
و شمع فی الذهنیا فراخ نشگانی
گشته و تبعه علینا و هم و نیاعه
کشاده خود حکر و زیر ما از اشتیان
خوارج و شمع الیوعاء
مالدیق برآ شیه او نداز سدران
خود، نچه باریک پودا ز آرد و نیز
تیغ، بیه آخر دهن شاهرو بوده
باشد شتر گفتنه و شکو گفتنه آرا
و میوسه ناک خدن سر

، انباغ، بسیار غده آندودون
پیشترے و برآوردن بد و از سلخ پرون
ان بق، نیوق، بالفتح کشا
که رسد هست برق باکسر و نیوق
سکفت مشابهه بیک نیقات، پیغ
و آرد و ماتندی هشیزیں کاز تندر
خواه خفت برآید و آن های در شتاب
خواه میخست بکی سازند و ده بق
مو خنه هست و نیز بق)
و شتر، و الفعل من نصر
و آهو بق، بالفتح چه گردیده
بسته از بنی تقدب
(تدقیقه هر گفته بکی برآید
خواره اگر چهل کلاں کرد
(اشتیاق، سست تیره دادن و
یکال ایناق علیکما با لکلام پیغه
سخت گفته بدارسانیه گزن را همچه
، میوق، کعنیم و محظ و هوار

دنبیل، همکه پیز خطر و کاسی
شکله موش فیل هد الفاظ طلاقه
نیله بالفتح و نیال الكتاب جمع و
پیز بیل بزرگ و (از شکل کلخ و بکد ته
و صندل آن از اصداد است و شکله شنیا
دنبیل، کسر و شک استخواری
الحسین در انتقام اللذاعن مدلول است
والحمدلله و يقولون بالقربان
بنیل نیمت بدل محمد شه است
دنبیل، کامیر پیز خاطر پیلار و کامی
بنیل گلت ب پیغ وزیر در کار و پیز
انهاز ما هر و کبو عایم للبیل شه است
و نیمه لته کسر ضم شکر ف شه همچه
و مردار و نیست که نیست قیس حمایه
و امراء نیمه لته و الحسن بن پیغ
نیکو صورت و کذا فاقه نیمه
و فیون نیمه لته و دجل نیمه
و نیال، کسما ب دلجه و دلجه
نمادگی هست کار بناله مثله قیال
مانانیمه بناله الا باخرة ای لجه
نیمه همه و ما شعر هر دلخیمه
و نیاله، سکت ب پیر گرسی
دنبیل، سخا ساخته ساز
دنبیل، سخا ساخته ساز
پیقال اخذ لذاعن بناله و بقوله
ان قبل نیاله الا باخرة ای مانه
دنبیل، تیر ساز و صاحب تیر
و تیر اخواز بیل، کرنج چه
وزیر و ما هر در شیمانه هی
و در کار و مثلا شکل ادعاهم ملطفه
یعنی اتفق بلا از و مخفه بر خود ماده
نیبل و بیل بیل یعنی وزیر سه طبقه
دنبیل، بضم الهمزة و مده و
مو شنیه بسده با فریضه دار چه

دآردسته از هر چیزی و در شش هسته
گز است از خرا و دشت و جوان
بنیق بالصها تپیقا هسته
پیز داد و نیز تدبیق نه شن
، اشتیاق، پر و آور و سخن را
ان بق کسره تیک، بالفتح به
اسعد میار بحص و مشق
دسبکه، همکه و نیکان پیغه
پیز سوکا بهه سخ هم بشه و
زین که دهان نیفی فراز بشد و پیغه
دیک تو و خود نیک بالفتح و التحریک
و نیکان ککتاب و نیبول جمع
دنجاک، کفراب نام هست شاخ جن
خاله علیمی سپه کلیب بن دیه علیمی
و موضعه سه دهانه آن بنا که بتاد است
دنبیل، بالضم جائے است
، مکان نیکه جائے بلند نیک بیت
دنبیل، بفتح الفوقیه موضعه
دافتیاک، بلند کردیدن و بر پشت
بر آمدن بلند و هفت شدن قدم و بدی
ان بق دنبیل، بالفتح تیره
آید و خدا و پیمانه است بخود دست
انیا و نیکان و نیل از بالفتح بیع
دیکه ما اینکل نیکه، الای میخرا
ایی لکه تیکه دلا نیکله
دنبیل، بالضم بجا بست و زیرگی و
آخاه بیه و تیری خاطر و پیش نیکه
بالنایه مثله بیاله العینک نیکه و
نیمه الا باخرة یعنی آن امنه
هزار و دندانه تیک و باده همراه
چهت آن کرده از خود ساخته صد
پیقال اخذ لذاعن نیکله و نیز
نیکله اما دهن جوه، دلخیمه خیل کسری

مالعiem وشد الدواو والمساء
وتفبیه بالفقع کند کشیعیتی ای
وتبای التقویم میگنون الطیور بنهجا
با صفع ونبهجه باز جستیغ از
رخکاه هارگرد صوره قله ای اثر
کردیدهندگان که حفتم احصار کرد ازال
وتبای متنزه ای ای معاونتیاد
جای ای ای راه نسبت چندینه عن
الغراض آرام نیافرود پیلوی
برپرده وتبای التقویم عزل العفت
کوتایپه کرد و زیبیه برآی
وتبای عقیق دهشد از من و نیز
نمیت وتبای عقیق بجهام برآهن
وبلند شدن آئیتله ای ای ای ای
اور او در کرم او را از خود
ن بود و تبایه باضمیر کی و
بیداری و فطانت دیده ای اوری هر کس
شده را

تبایه، محکم کرد شد بیه طلب
یقال بعدت لاشکاله تبایه د
و چه می خود دار اضداد است و
مشهور تبایه سکنت مثله و تمام ام
و گرامی طواید و اکبیع
و تبایه، کامیر کام آور و گرامی
بنیه بن و بیت) کردیه محمدی هست
دستگاه، کسحاب بلند برآده
دکانیه، تمام آور و گرامی شه
کمعجبیم و امر فابه کار بربر
و نیز از اعلام بس

(تیهان) کسکراخ پیه جمی هست
و تبایه، کقصده مشعر و میان
یقال هدم تبایه علکذا و یقال
هدام تبایه لیللان ای مشق

وستی نمودن و تیر با خود دشتن و
فضل نمودن از خود و مدون شر
در دم و بیش و یکی کیک فتن پرورد
و تیر خوستن، پرکریده مال گرفتن

(انقال)، مردم و کشتی از اضداد
هست و میکیا شاید بر دشتن چیز را
ن بان و مخفود مهیب، کشمکش
آنکه کنیش را خود رها شنید
ن ب و دشیوه با اتفاق زمین بند
و نبیو، همچو کتر آبی هست
و ذالبیوان و دیعة بن مرشد
(بنی)، کفنه راه زمین بند و چیزی
و ساع ایکون ما خود ذاته غیر
میهوی و هو فیصل یعنی مفعمل ای اند
شرق علی الخلق کله نصیف و گئی
ائیتا و جمع

تبایه کغمیه سفو و رس خوا
فارسی هست مرتب ای تفیه هست
و تبایه، کسحابه زمین بند و
هر ضمیه هست در طاییت

و تبایه، هکتاجه پیغمبری
(ظابی بن ظهیان) محمدی هست
و نیز یا بے پر عصب بن طبر
و تایبے جو پیده شد بے بن یکتة
بین عربی صحابیان ای تبایه
(تایب)، پشت دنی کفر بیع
نایتیه بگان که از ره دور داده

بیشه
(تبایی بن زیمیر)، کسی تایبی هست
دابو الیان، با صفع نباش
محمد بن محفوظ ای استاد بایین
(ن) تبایه ره بیهاد تبایه)

جیهیت علی بن حدث ثانی
، آمیل، کاصمیه ای از ترواییه ای
پیر بکیوس
و نیال، کند و خداوندیه قیرو قیسا ز
و باختیان و تیردار

و تبایل، کتساخ کوتاه
و تبایل، میکشند کوتاه و کوتاه
دن، بیکه بیکل، با صفع ترا نایفت
برویه یا تیر داده ای راه و سبل
عیل قیومی تیر ایکشند رای ایشان
و بیکه بیکل با لطعام) اذک
اذک و اد و میغول داشت
آل راه و بیل پیه ای زمی کردیان
و تبایل (فایل آدم برویه
در تیر ادازی و فضل و نیز غبل
آب دادن شخرا و مصلحت شتر
تیام نمودن و سخت را دن ستور را
دل، بیکل شیاله) بگرامیه تیر خاطر
و آ کاه کردیده کرامی شمه
و تبایل، تیر اند ایشن و تیر اند ایشن
کم خشن و تیر دادن و رسیان و
رطب شدن خماسه درست و
تیر خلیل خلیل و آگنده آور دن
رلیلیل هنگ استجای دادن
کسے را در تیر دادن و یقال نیگش
فلکا بطعمی ای و لته شیاهد
میخانیلله بزرگ دن در تیر اند ایشن
و در فعل و هنگاه

و تبایل، بکسر الیه و تیره و
تیکل متکوندی، کفر بیع
نیزه بوده و بیکل هنگاه و
تیر خاطر کردیان و گرامی شدن
و دستگی کدن پیک دلخیخ دیز

بقدره و معلم له داشی عوائقها
متبوه الاسم، شهر نام
لک، تکیه تیا همه هم ام در زیگ
کردیده شدیت باضی روی رسن این طبق
ده، «نهشت لاقصر نهایا» یاد
آوردم کار را که فراموش بوده و
مسانده کله، نفسیه آزاد
منیشه کحسنة او مکرمته او
هوالصیحه، حاجت فراموش شو
دلیباها، بیدار کردن و فرمودن
کردن حاجب کسے را
وقتیمیم بیداد کر دانیدن و اقت
کردن برچیرے و بنام خان
کسے را یقال نبه باشندام اور
کر دانیدن از گم نامی
وقتیمیه، بیدار کردن
در لذیباها، بیدار کردن
ن ب هرج دبیره هرج، کفر
ناسراوزون بیچاره
ن ت عد ساعه، کهره آبی است
مربنی مولود یا تخلیه مربنی عطایه دیرا
دف، سالمه بافتح و فتوال
که خول برآمد و متفسخ کردیده بلند شد
وستاخله هم مطلع گفت
وستات المحمد، امس کردش
وستات المباریه، پانع در سیده
گردیده و گرایه دفتره و بناء الفق
پیروز آماده جا سے خود پیش کشید
دانسته کلو، نیش آمدن و بلند شد
ن ت په دن هشت شویا پر که
بستان و طنجه گردیده
ن ت دستاته، بالضم پاپک
خود رنگ سخت

«نکیت»، کامیر آواز بخشش بیک
و خیان فنیه ببر مخفوم مخفیه استا
دن، نت مخفوم مخفیه استا
بافتح پر باد کردیده و متفسخ شد از
«نکیت»، بیان کردن فبر را
و نکیت، بلند طلن بجهانی پاکنگی
ن ت مع دشناک شیخه، کفیت
دو گوشه هم منشایح جمع و متد
غیری منشایح، کو سپندانیم
هم هم منشایح
و شایح، ککناب زده
«نموج»، کصور اسب ماده هنگام
ز ایمان رسیده
و میخنه کمکنی و پرهاش
چیت که جای زوراه برآمد کچه است
منجع، کجلس وقت مناج
آوردن یقال انت الناقه عله
منیمه ای الوقت الذي تفتح فيه
دن، شیخت الناقه بیتلحیم
جهو لا زائد وزه آوده +
و شیخه آهله ایشانیم، بافتح
باتلاح ساخت او را اهل می
و استیخیت الناقه، جھو لا زال من
دیچه اور دن + و آنیخیت الناقه
بر خود رفیع و معلوم شد
محاز ایه آستیخه القوم نه آهدند
شراب ایشان + و نیز ایشان
وقت نه کسیدن ایشان ناقه را
سیتر جا شان ایشان نمی شوچ و مفتح
و شلام، بیچاره خود دن جهت
بر آمدن بچیزه
ن ت مع دسته، بالفتح خویه
و غرق و نیز

«نفع»، بیرون آمدن بخانه به
شوح مثله ریروں کردن که اینجا
یقال نجع املاع العرق متمم هو
و تاییدن بیش از خیک و ترسی لذ
زین و افضل من ضرب
«نموج»، بعض شلم درختان
(یعنی شوح) کیوسوبه رفی است
و منکر، کمکنی و بره
و مناجه العرقه چایهای را مانع
آن ت مع دستایح بالکردن بخون
و من، نکیم الکبیر بخون و بخون
بافتح نگریست بوسه و نیز شنی
بر گفیل و انجع برگشتن یقال نجع
ضرسه و الشوك من بجله و ببور
باز کوشی را وجاءه بافتح
و میشنج، لل تعالی، تکراز سرمه
سپش چویند و برشت در آینه
آن ت ردیز، بافتح سرزه همین
بوقت بول کشیدن لب و شیخی میشنج
فلیسته ذکره ملأث نکوت
بینے بعد الیام شکافتن چاره را یگشتن
و بندان و کشت و خوارشدن و سخن
در شناز شست کفتروج نیزه را بدن هم
در بودن و در شق شودن و دهانی کملان
و افضل من نصر
و نفع، بافتح زخم نیزه مد گذر نه
و نظر، حرکت بنده شدن خداخ کیه
کار و افضل من سبع
و قوه نایره کسان که نهاده کنند
و مناجه، سخنیه گفتی قیال هم و مکثه
در انتشار، کشیده شدن
و ایشان دیک کشیدن و بیرون
که مدن بحال مشنده من بقول آغا

لحدّ بد واسخر جم بقیت و من
الذ کر عنوا الاستھناد
ل ت ش س تش، باشخ بناش
بیول آهون خار و جو این چو کیله
در خسته باشد و بقال مانند قشت
شیاهه چیز ب زنندم ازوے
باگشت کشیدن کوشد و جوان
سرپه برکندن و بیعل بیڑا لش
والابنکش بیخه چله که همه
آ بش کشیده بکده و زین و زدن
و پیادور کردن حیزرا و پیمان میب
کردن کے رامش بفتح الفویة
مثلیه و الفعل من نظر
«تش»، محركه که خشین
بکده و ذک دین گیله که اول نایان
و میکش، که نارف و میگان هیاران
و میکاشه آهنه است که جهان
مرسے بیی و جو آن برکشیده
و المقصش، رشتهش برآوردن چشم و بر
بیول آهون کیله از زمین چش اینکه خشنان
ل ت ض و ن شغف الحداده
مرس و بجششی پیست پیدا خم پس
آنکه سیجان آهد و کفا نید طرائق را
و انشاض، پار و کردن چو سع
خود و بقال تشقق العرجون
و هو صرف من لکهاده یتشر من
اما بیس و بقال هریتیعن که کمیش
الحکماه ال حکماه وال میان چن
لها خوش غر عصیر لعن نفیسا
من معاياده العرب بجهی هدای
شکفه بفتح درعه همکار و بعنق
و راحله باسکان لازمه
ل ت م دن ض بفتح الدام موها)

اونک اونک خون برآمد از زخم و کله
الله اؤمن العین وال عرق من البلا
رو بار دی بولانه دل و ماق دلو بحال
د اشتکاع، خوئه بسیار آوردن
و تا بستادن قے
ل ت غ و فتح، کنبر بسیار میب
کنند و سخن ساز در حق کے
ل ت ض، شفته ه تفه
باظع عیب که او را گفت در حق او
از اینچه دروے بخود
دانشغی بفسه س خندیان بر
کے یا پستان خندیان بر و مخفی
که ضبط متواتر دل عرض آن آنکه کرد
ل ت ف، شفته ه، باضم بکش
پیغمدارگیاه و جوان نتفه که خدم
اعزاب تتفه بفتح، لکنت زنخ
برکشده بال که هر زد افراک
شفته ه، که هر زد افراک
صلی را و بآنجام دساند
حمل تیغت هامیر شتر زمه
بر چیده چند اکه قطراں ماند بر مه
وزیر تیغت، اقبابن جده عله
اصہمیان اصول فقیه
شکاف، کنرا ب موسے برکشیده
و فتنیاده حکایه بدلنا و مثله
و میکاف، باکسر ایت سکو بکله
و شتر زکه کام زدیک نهاد
و میتوفت، م مولایه است بمنی
قیس بن شعبیه را
ض، شفه شفه شفه شفه بافتح
برکشیده اور اه و متفه فی
القوس، بک کشیده کسان را
و تندیف، بک کشیده کسان را
و میکافه بفتح درعه همکار و بعنق
و راحله باسکان لازمه
ل ت م دن ض بفتح الدام موها)

لحدّ بد واسخر جم بقیت و من
الذ کر عنوا الاستھناد
ل ت ش س تش، باشخ بناش
بیول آهون خار و جو این چو کیله
در خسته باشد و بقال مانند قشت
شیاهه چیز ب زنندم ازوے
باگشت کشیدن کوشد و جوان
سرپه برکندن و بیعل بیڑا لش
والابنکش بیخه چله که همه
آ بش کشیده بکده و زین و زدن
و پیادور کردن حیزرا و پیمان میب
کردن کے رامش بفتح الفویة
مثلیه و الفعل من نظر
«تش»، محركه که خشین
بکده و ذک دین گیله که اول نایان
و میکش، که نارف و میگان هیاران
و میکاشه آهنه است که جهان
مرسے بیی و جو آن برکشیده
و المقصش، رشتهش برآوردن چشم و بر
بیول آهون کیله از زمین چش اینکه خشنان
ل ت ض و ن شغف الحداده
مرس و بجششی پیست پیدا خم پس
آنکه سیجان آهد و کفا نید طرائق را
و انشاض، پار و کردن چو سع
خود و بقال تشقق العرجون
و هو صرف من لکهاده یتشر من
اما بیس و بقال هریتیعن که کمیش
الحکماه ال حکماه وال میان چن
لها خوش غر عصیر لعن نفیسا
من معاياده العرب بجهی هدای
شکفه بفتح درعه همکار و بعنق
و راحله باسکان لازمه
ل ت م دن ض بفتح الدام موها)

ریخ زنان
برنجیه، که سکسته کوون بده
چیست که پر از داشتیه در شکم است
من، نخواسته نیفعاً بالفتح
بیرون انداخت کون او آنچه دشکم
پوده و بخج بطنه بمالشکین
پرسنه پاره کرد شکم او را
دارد شناج فرهشتة گردیدن
یکه از دو تکبار
ن شده و دس، شدن شدن همراه
او مید و بر جایانه و شدن تالکه دفعه
ن شرد دنگ، بالفتح پر گشته
دنگ، بالفتح بی عین یا اندروں
بینی و آنچه متصل آن باشد یا کشادی
میان دو بودت مردم و خیر سعادی
وزه بینی و نام دوستاره زدیک
یک دیگر از منازل ماه و میان آهنا
فرق یک و جب دور آن آنکه جیز
ماهان با پاره و آن بینی اسد است
وزره که در پوشیدن آسان شده
با زده ذرا خطرسته در فیل کس
و کار، حرکت آنچه پر اگنده کرد
و پر زد از هر چیز
و کار، لکتف سیار گرفت
نماید، کامیر خطرسته
و نیار، گفت بور اگندن
و نیار، گفت بور اگندن
و نیار، گفت بور اگندن
چیزی و پر اگنده شود
نمایه، کنامه آنچه پر زد از هر چیز
یا بخصوص آنچه پر از خان
بر زده و کوزندان از اجهت ثواب
و نشوں کصبه مدن سیار فهد
و گوپند که از پیش کرم مانند

مندن گعن شد، سعاده زان
و دنگیان، بدیگر دانیدن همچرا
آن شد و دنگ، بشد پر آنید و بند
و نوگاه، بالفتح کوتاه نوایی جمع
(ن) شنگضو نتوای که خول
اما سیو بند پر آمد
در استاد، سپس مدن مدن
کردن شکستن (ا) مایه کردن
بینی که را و مو، فق شدن با که
در شکل و در بربت یقان اخلاقیان
و نتیجی، برجستن پر آمد
در استاد، بسیار شدن دل
ن شی دنگ، بالفتح
کشتن باز وزانی میان
ن شست دن، هشت لفم نشان
حرکت بورے گرفت
ن شد شد و شد، بالفتح دیوانه
کلام غشت نت، از ابلعه است
و نتیجت، که سفیت چکیده از خیک شد
خیات شکت ب رعن که زخم ماند
نمایش کردن غیب کنند مکان
و نتیجت، یا کسر پیش کردن ماند بورے
و نم، شنگ لغیر نشان، بالفتح
ناش کر و خبر راه و نت لجیز
و رعن ماید زخم پر عیان
و نم، نت لوق نتیجت، کامیر
تر اوید خیک و منه اکحدیت
انت فدمت بکیش نتیجت لیجیت
و نتیجت، بسیار غیره از هن
آدم و تراویدن خیک شکردن آرا
و نیار، شیخ طیخ، با کسره دل پیش
دلمج، بیمهش کوها
در سخن ملان منجیا، هنبر پر آمد

دستگاه، بالفتح از اسلام است
و گیل، سفیت دیگر دار اعلام
و فائل، که صاحب اسپ روح
بن ماک او حوب المثلثه و فائل
پر قیص شایی است
و فائل، که هجر نام مردی از زوب
و محمد بن احمد فایل (محمد است)
و گیل تپیل، کتصربت مرد کوتاه
بالاعجم تیتالله، اکسر مظل
و ملیس تضییف تدبیله
و مرض، نتل من بیشم نتل (ا)
بالفتح و نتوای اوست لام حرکه
پیش بر آمد از صفت اینسان و نیز
نتل هشیدن پیشانی و ماندن
هرزش کردن و برادردن آنچه
در اینان ہشته
و تکافل، فداز گردیدن اپوہ شدن
و استیصال، پیش شدن از صفت
و آمادگی کردن کار اصلتہ باللام
ن شتم دلنتهم فلذی حق و لیف
ملن رشت گفت کانه افتعل منع
ن ش نن دن، بالفتح بورے
ناخوش
دامتکان، بالفتح مرض است
ز دیک طائف دران جیلی
سیار سوازن و لغیف هاقع شده
و ملائکه نشانه چه بد بورے اسکان
و نیشون، کنیشوم درخت هنخو چو
و میان، کبر لایم شاد و بصفها پر
منویل، کھریل، هنخویش بورے
متلیل، هنخویج و دیمال قوم میان
و ف نن، نتن شانه پر خوش
و لذک، ناخوش ہے شدن

نحو
 دستگا) که صاخ بر نیک باشیده
 نیشی کفنه آبک پا گشته کند
 آزار سن و دو
 دستگاه، یاد آوردن پایم خود را
 ن شی می دهن) بیت لغیر هنری
 با فتح فاسخ کرد مخبر را
 دانشته، غیبت کردن متنگ
 دشتن از چنی
 ن شی و دخیل العین) گفت
 چشم گشت چشم زخم رسانده بخواه
 رسیدش و بخی و کامیر و بخواه
 کعبور مثله
 بجاءه (السائل) با فتح خوانی
 دازندی او منه الحدیث رعوان
 بخاءة السائل باللهمه ای دادا
 آشده فیلر وال طعام کم
 دف بخاءه فتح عاً با فتح بخی
 کرده دراد
 و بخواه، بخشش کردن
 دانشگار، بخشش کردن
 ن شی ب (بخب)، با فتح جوانو
 کرم موشه است مرینی کلب را
 بخوبه است، بعض آبی است
 مرینی سلزال را
 بخوب، حرکت پرست و دقت
 همچ باشد اهمیت آن پاپس
 بخ آن پاپست و فضله طبعیا
 بخصوص پرست سینه و ایضا
 نام داده ای هست بیس مکان
 و دن بخوب (و همی هست)
 مهدب بر آزادی (رازی هست
 دستگاه بخوب) هر که منسوها

در آمن سارع از زمین پسل عکس
 دستگاهی، آرام دادن
 ن شی و انتشار، قی کردن
 آمن خون نهیین پس غلبه کردن
 آن در آمن قی و خون
 ن شل (نشالت)، با فتح کریں
 ده بروت وزره یازده فرخ
 خفره (نشل)، حرکه چاه گشیده
 (نشل)، کامیر مرکس
 نشیله (کشنه خاک چاه کر
 به آرد و باقی مانده و گوشت فرب
 نشالت، باضم خاک چاه کر و آن ره
 راه راه شول، کسب و کار کردن که
 گوشت پاره پاره کرده در دیگر مازو
 دن اقبال، کصحابه پس بیتین
 دیک ادھو بالفوقیه و قد مرتبا
 دمشلی، اسب بیار کرسن نهاد
 دن، مثل اللهم فی القدح توقد
 پارچده که دیگران خدمه مثل علیه شد
 در شه تهداده و دنیز شل بحال
 از چاه ب آوردن و تبر از تردا
 پریوں، درون در اگدن آن
 دزمه اگنین از کسی
 دن، مثل الهر هشله با فتح
 سرکسیم از احتیت یکتل کل جاف
 شل و نشل ادا دات
 هنافل، رخیتن یقال تا تلو الکیه
 ای انیبوا

پرآمیزه دن کشاوه سوار خپستان
 دنا شر، گرسنه که از مین نمی
 گرم باشد می برایه
 دستگاه، بفتح و ضم اند دیگر
 دستگاه، کنتر بیار سخن
 دستگاه، با همسر خواهی که خود
 آن پر اگده گرد
 دن، نظر ال حکام فیلر، با فتح
 سخن بیار گفت، دن تراکول الد
 فرند رهیده دند و دنیز شر مین
 اشادن و فی الحمد بیت دن، استشافت
 فاندر و زده اند اضرن از تریج مرد
 دن دن، هنر فلتی فیلر آن که با فتح
 دنیارا پر اگن آزرا
 دن، نظر بیلر، کامیر بیٹی قه
 دانشاد، خون آوردن زدن نیزه
 از که دیرین مین اشندن کسدا
 دیریل دندون آنچه در مین بشد
 دوم بندون از مین و آب در مین
 درون همنه، کنفره مرکس شنیخیز
 و دن مختار هکثره
 دن دنیار، به اگدن چیز
 بخته پر اگن گردیدن
 دستگاه، برگشتن بیار شدن که نمی
 دانشاد، پر اگن شدن مین اشندن
 بعد آب در کردن دهان و آب در
 مین که
 داشتگان مین اشندن قه بیتی کون
 ن شیطه، نشطه، با فتح چیزی
 بخاورد زمین مله دنیز نطبیت خودت
 چیزی را به زمین چند اکر بسیار
 گرد و آرمهن چیزی نشور
 بالغم مثله هگان گرد سیدن

مک پیر استہ بیویت و خفیا
پوسٹه مطلع
میختے کہ کہڑہ کرامی کہڑہ انجاب
بیع یقال هو مجتبہ القوم ای
موالیت منکم
و نجیب، کامیر جان مرد بزرگ
درگرامی کہڑہ نہ رخیزے دشتر
گزیده بخواه، و نجیب لکھنیت بخایا
جمع و نلائقه نجیب فاقہ غرامی
ززاد و نجیبہ مثل بخایا
جمع و نجیب بن میمون ابو
الغیب نہ اید سہر و روے
محمد ثان اند و بخایا بالمرآن
فضل ترو خاص ترین آں
دنو آجیہ خلاصہ دلباب از
چیزے کہ بروے قشنیا شد
یا کرامی و افضل اک
سیدقاو و نجیب کہنی ملک سپریتہ
پوسٹ و خسیا پوسٹ ته مطلع
منجیا، باکسرست ضمیت
و تیرزہ شیدہ بیے پر دلی پیکان و
آئنے کہ بمال آتش راحکت و ہند
و امراء و بخایا) باکسرن کفر نہ کن
گرامی و بزرگی و بیارہ اید مجاہیج
منجیب، او تو فراخ حکم و پسٹ
ہیر استہ پوسٹ و خسیا پوسٹ
تہ مطلع و مقاومتیوں کذلک
و علن (نجیب البخیر بخایا)
با غفع باز کرد پوسٹ آزا
ولک، بخیت بخایا) مکراتہ
گرامی و کرامی تراو کردید
ریجل انجیت بخیر بخایا
فرزند اور نجیب بخیر بخایا

با غفع بخیجی، کامیر نہ کرد غم
دوں شد، و بخ بخایا بخایا
مجتبہ، باز داشت و جنایتیہ ن
و قصد کردن بخاہے بیے کوشش
دولہ ہے و تردد کردن درہے یقان
مجھنم امرہ را اہم بله و لمیع علیہ
و دیگر بله آور دن برآب شتران راو
کرد پر کردیں دنت ترس و در متل
بہادری اقامت کردن قوم در تابستان
پس اس سے آب دار و شمل آہنا
یقال مجتبہ القوم اے صانعی المزمع
یہ عزم علی بخصر المیاہ
مجتبیم، بخیان پر کرشمہ شد
و فی بعض النہج مجتبی خود تحد
و نجیبیت یعنی درست و نیکو حال
کردیں بالکبر نور
ان بخ خ بخ، باضہم پر دلی
مجیع، کامیر رے درست و مرد
پر فرد در فتاہ سخت و از علام است
و جمۃ القبور ای بخیجی، بحث
است یکے
نفس و نجیبہ، سفیہ نفنیکیا
و نجیجی، کو پیر از اعلام است
بنجاح، اصحاب فیروزی داز اعلام است
و نجاح، بخایا بخایا فیروزی داز اعلام است
و نجیبیت، باتا، شکیبا لے
رقابجیح ای سخت و کارہیل و
آسان و مرد پر فرد
و نجیجی، با غفع از اعلام است
و نجیجی، بخ بخایا، باضہم و بخایا
کسماں پیر دشنه، و بخیت
الحتاجة برآمد حاجت و بخ الہاؤ
مشیخ، کس فرد منہ متنازع بخ و منجیج

انجاح اور ان حاجت و بہ
اودن اور رفیقہ مشد شدن و
یقان مانع ملاں و مانع و پیرو
کر دین یقان مانع بد کی ای علیک
فاذ اعلیٰ تھے فا بحث پیدہ
مانع ، روائے خواستن
شنا بحث احمد مسٹر ، پے
کر پے خوبیاے اور است نہ
است جاچ ، روائے خواستن
ان جاچ انجینٹن ، سفینہ
مسکو رورا طرف شیر زب بچی
و فاجح ، کسی شب مرغیہ و دیکی
بر شود و دارا خطراب اب بکر ر
و بجاچ ، کفر اب آوز مرغیہ
و مانع ہمیں دیکر دش
و امراء تھا خاصہ بگناز زدن
کماز کس شے ایاز بر آید و تبت جان
و زدن رشا جہ کر بار بار ، ترسی فرج را
بہدار دیا ز شیگردیاں رواد اس
آوز بر آرد پچ تو نہادہ ستر
اف ، بخج بخج ، بالفتح نیہ
و خشنہ کر دیز بخج ، چاہ کنند
و بر خاستن فتنہ وجہ ایں و دفع
کر دن سیل درستہ دار می پس
و ختن ایں درسیانہ
و بخج بخج ، کسیں کو ہے از ریک
و بخج ، بخج سرفندہ
تنا بخج ، بہم نامیون ولپا نچ
زدن موئی پنڈاگر نشان گزارد
و اب کندہ ؟
ان تھاچ دیا بک کر دن
ان بخج دیا بخج ، بالفتح نیں بند
ان بخج کافس و انجاد و بخاد حکمة

غلان تھدہ ای شدہ و رجل
ذو بخدا و ای ذو پاس و تھجافت
و ترس و تم و خدا و بن عارضی
عذجی است و بخدا کات صحت
صحابہ و بخدا و بن عارضی
حر درے و بخدا و بن شیع
تابیعیان انہ
بخدا ، لکھت دل و ریضا کا
درانیدہ در اموری کہ دیگران
درانی عاجز بخدا کر عرض
مثلہ انجاد بعض
بخیل ، کامیر دیر در گزرنده و د
امور مفضل بخدا لکھت و بخدا و
جس داندہ مند در بخ دیدہ دغیر
پشت
بخود ، کصیر در از کر دن امشز
باوکھاں و خرمادگان یا آنگر بار
بیگر در ناقہ در گزرنده دیشی
گیرنده و بیمار غیر و ناقشہ کو در
جائے بلند خاپ کند و ناقہ کو
چوں بافتران باشد بیمار غیر گر د
چوں دیگران بیمار غیر شوند و
زن عاقد و فکرت بخدا جمع
و همکملہ نام ما دراد
و بخدا دیکتاب صایل تھی و
طوقیل الظہر امر در از قا سے
نوآجہد ، پارے پنہیم
پشتیہ
بخاد ، بخدا فراش دیگر
بستر دیں دوز و
و باجرمہ سے دخنہ دشراپ کا

و بخود و بخدا لکھت جمع و
الخدا کاغذیہ جمع بخود
و بخال فلان طلاق بخدا ای بخدا
و بخاد انجاد و کذا طلاق انتایا
یعنی اوضابط است و معانی جو
و خاپ بر آن و دراہ روشن پر بلا
و از جاد عرب آنچہ بر خلاف فوست
کو تھامہ با خدا و کاہے جیسا راضی
وہنہ ذکر آید و اعلانے کجہ تھامہ
دین است و بخل آن عراق و شام
و اول آن بز جانب حیا ز ذات عرق
و آنچہ بآن خاپ را بیمارانید از
ذش و کستہ لی بساط و بامش
بہ آن بخود و بخاد لکھا بیجع
و راهنمای ماهر دساو جا
یعنی درخت دیر در گزرنده و دهور
کو دیگران دران عاجز بازند و منم.
و اند و پستان در بخته است
شبیہ رفت شرم از یعنی بہت
دو بادیہ در اقہانے یعنی وہن
بخ و بخدا فرع و بخدا حلاد
و بخدا عکس و بخدا کٹکپ
سر اضع است و بخدا العقاب
در دشمن است و بخدا الواد
در جادہ لی و بخدا برق در
یکارہ و بخدا آجاؤ کو جھیاہ
مُولی را و بخدا الشعی سوچے
است و اب بخدا سرداہ بن الودد
شاعری بست و نیز بخدا پیر کی
و فلکی بخدا بخدا بخدا
و بخدا یعنی مرد شاپ در حاجت
و بخدا ، بالفتح کا مذکور و دیری
در داشتی و قوت و سعی یقان لانے

شده باز ایش ایش خون پنهان دیده
مُتّاجِدَن، بالفتح سمش کوکل
جمع جمله است بر غیر لفظ و فهم فوج نخ
نخ رنج بخرا، بالفتح زاده کل بچوک
و سب و کوره و نامزد مین بجهه ز مین
مریمه و نیز بخرا، پس پسته هشیم
گردیدن بجستی دریمی کردن
راندن شتره جملع کردن (سپاه
رفتن در بره بجزء و بخیره ساخت
پشت کرده بگشت میانه زدن بر سر
کے در کرم کردن آپ بیگانگ
تفسانه وال فعل من بصر
بخرا، محركه لشگی شتره کو سپه
و لشنه شدن آن از خودن تخته
کیا بهایه و دشتی چنانکه مر شود
و بدان بیمار کرده بسیر و نیز بجا به بخرا
بهم عارض کرو از خودن شیر ترش پس
آب سیر شود و فعل من بمحض
وابل تخریج بخفره شده از خودن چشم
و نیز بخرا، کسفه نیز آسان خانه از
چوب ساخته که در ای ای و جو ای
بناسنده و شیر یاره یار و غنی متخمسه
و علیه کوتاه و پاده ش مسه قوه کشم
لائخون بخیر تک ای بخیر تک بخرا لائخون
و آب کرم کرده بیگانگ تسان
و بخیر، کز پیر قلعه هست ز دیک خضر
مویت و ایکی خود بجا او می ده صفتی
و بخمار، گلتاب هسل دزد و بخدا
و کوته دلوں و مسنه هسته.

و بخماره سکتا په در و کری بخدا بخی
است خور مقابل هم تیپه بخدا
و بخمار، بخرا ب اسل و سیلیلکو
دیل مثل کل بخدا بیل بخدا فطا)

و از سروان و استوار خود گردانیدن
مُتّاجِدَن، یاری کردن ز دیک
غدن و چوب نمودن مُتّاجِد بکسر
ای بخیم لفت هست اذال
مُتّاجِد، بلند شدن
و اسْتِیْجَاد، یاری خواستن و تو ای
گردیدن بجستی دریمی کردن
بهدس بقا ای استیجَد علیه بعثت
نخ و دیجَد، بالفتح سخن
سخت و بخت گزینن بدان همین
و شیمین وال فعل من نصر
ذلیله کصاحب بدان سین
بهه نواجده بجمع و آس چهار
و دهان، است مرانشان را و آس را
و دهان بلوغ نیز گویند ای ای جهت
که بعد بلوغ و کمال عقل برآید و
یقان خیول و حشی بدت لتویج
اذا اسْعَرَتْ هیه و تکون
التوَاجِدُ للقرصابضاده لایاب
من ذوات لحیف والقتویع من
الظُّلیف بآن ایابه است ز دهان
کر مثل ایاب باشد یا نواجده
جمع دهان است و یقان سعن
علی نَلِجَدَ (ای بخ اشده)
بچال بلوغ رسیه
و آن بخدا، بالفتح و ضم ای بخیم
اکدان که گیا هی است مقاوم سوم
است و جهت در و مفاصل همیده
حیض و مخنده را و مده بول و طیر
و سخن کرده و درده و چاذب و لقاح
پسیده از ای ای هم تیپه خارنا مند
مقفع بطعم و لذات اغذیه
و بخیم، لعنظم مرآزه و دهاره بخیم و

بزهگ و ده عذران هن
مُتّاجِد، کبریستن خود که ای
الا کثیر فی بعض المخزجیه بخیم
و حائل مرصع بنیکینها از مرداریه
و ذر باقر نکل ده عرض یک هیب
که بیا و زنده آز ای از گردن تازیر
پستان پر موضع بجاد مساجد بمع
مُتّاجِد، مکننه عصا سبک
که ای است خود را شده و چویله هست که
پارهان پالان را پر کشند بوسے
مُتّاجِد، رنج دیده و اندوه هنگ
و ٹلاک شده
و ن بخید بخید (ای) بافتح مجموعا
اند و بستک گردید و در بخ دیده
مُتّاجِد البَدَنُ عَرَفَه خوئه روای
شد بر ادامه و مُتّاجِد الامر بخود
بجایه او دواضع گردیده و نیز بخیم
غلدیده کردن بشیما علت دخیره شدن
لک، مُتّاجِد بجاده (ای) مُتّاجِد (ای)
بافتح دیره مرانه گردیده
و س، مُتّاجِد بخید (ای) محركه بخ
دیده و نیز بخید، خوئه دخوئه
کردن از ماذگی در بخ کنه خاطر
بگردیدن و مانده شده
و اینجاده بخید در آمن یا بسوی
نجد بر آمدن منه المثل آن بخید من
دایی خسته و حضن، هست جیل،
هفته کردن و یاری دادن و بست
کشتن و کشاده و بی ابر کر و میل بجاه
باہل ز دیک شدن مراده و هوت
بپیر نهن و بانه خواندن
مُتّاجِد، لعنظم از مراده و دهاره بخیم و
مُتّاجِد، دویچان دهاره سمن شاه

جاهز آمد
دن، بجز خلجه ته بجز باخت
دوا کرد حاجت اور او ویقال
انت عقل بجز خلجه تک) با انت و
الضم پیشنه نزدیک بر و می باخت
خودی، اسم است آنجا ز دا
د لشگار، دوا کرد من خست و نست
را کشتن و دفا کردن و مسد
و فی المثل این بجز خرمد عدا این قته
کردن خواستن، استعمال کشته اصله
آن للحادث بن عز و قال بعض
ابن نعش اهل اللہ علی عقیدة
دل خمسه کافیان فهم فتد علی نام
سن العین فاعمار علیهم صحن و طفیر
و غلب عظم فدک، بعض رفاقت قال له
الحدث ذلک هوئی له حضر
د مناجزة، کشش کردن و تقابل
خودون و منه المثل الصبل بجز قیل
للمناجز پیشنه صالح و بانداشت
از جنگ پیش از مذاکره در حق
شخص کویند که از خوارد عاجز
خود گزید و دا کو صالح طلبید پیش
ز زرع و کمال
بجز، دوا لے خواستن و
و خده دفا کردن جستن دسته همین
با شاید من پیزی
و تناجر، کشش کردن به مرگ
و پیکار خودون
د اشتبه کار، دوا لے خواستن
و دهد و دفا کردن طبیین
ن ج س د بجز، با انت
تماکن و پیش خلافت ظاهر بپیش
با کسر را بجز کس د بجز و دضد

د جانه در حوال نزدیک د مشق
از این جمله امدادیه زین بدبختین
ای رزیه بجزانی د حسید بجزانی
یا حسید از جانے دیگر اسند جانه
ایت یا این کوفه و وسط
د بخار، کله ادو و دگر د بخواه
د اینجا، بطنی اسد د اضد دم
بخار فیم اللاقت بن تعلبة بن عز
بن خرج عباری منوب بچه
عکیسه بخار جان بہشت گویند
اور که بپیش خسته کرد خود را
گویند شفته را جان کشد
د توچی کمبوه بچو بی که جان
ز میں شیارند
د بجز، کمقد مقصه که از راه
تجادل نکند
د بجز، کبر مرد بخت رانده
د بجز، لکنست شد نفان
کر آب جان گرم کشند
(بخار)، با کسر از اسی است طغیان
او الصواب بیخار بالترست
د بجز، د لاله که ملائیت پیشند
ل بخار)، با کسر ایم خانه
ن برج رم د بجز تیرم، بفتوالتو
والتراء و کسر الکبیرم محمد است
و سعید که از این ایسیار علما به کامند
ل برج ز د بجز، کامیر حاضر و ماده
د ناجز، نقد و حاضر و آماره پیال
ناجز این بناجز کقولک ییل آبیهرا
ل بخار و پیش شهر کسر استین
د من ن، بجز بجز آن بحر که
پرسی شد و تا به د کشش، د بجز الکفر
متقطع گردید و بجز الیغدر
سکنیا بجا نه دسته در بجزین

یعنی در چه کو د اخلاق، بظایی و حق
که حکم خیز بکس دیگر د خ نباشد
د استعمال کشته د حدا امن قول
رجل کان بغير حل المناص د بطلب
ابلصم شم یا این بهال السوق نظر فدا
حل الیع فقول امشعری من ای
بل اهد د فی قول البائع تَنَالْفَ
المباعة این دارها لات آلوی
و ساقوا مانارها کل بخار این بخارها
و المباعة همها لاشترون والذار
من صفات الامان و نیز خدا از
رسانه است بیلا و بی شرم و بی خدا که
د بخار، کثامة تراش
د فاجر، ما و عجب یا ما و صد و هر یا می
کند بستان آید بوقت لشکنی غر
د بجز، کامه لکر متراست
آن چند چه ب است که بیوت دیکا
آنها ندیز کم خسته و جو آن پر کشند
چند ای داشتند گران گرد و بیشند
د بجز، کسر ایم خانه بسند
د بجز، دیه بز دیه بز جلد المکث شفه
این بخار بکسر سی شفه شفه از بخون
شفه کیا بجز این بخاری مثله
د بخاران کسر ایم پیش که با غذ
در پر و سی گرد و قال عیّت اماده
فی الیوان حق مترکت الباب
لیس له عربیز و لشکن و صرفه
موشنه بارلاسی ایم بدهیم
تفی سعده عشم پیش بجزان بن
لیهان بن سهانیل و ادی بجزان
که بختمی الیادی بخواز لخ فدا لاده
که لادک بخواز پیش الموات منع باسم
سکنیا بجا نه دسته در بجزین

کریماں دو پوام و کرد و بوزنه
دستخواش، باکسر را گیر خشکاره
دز من جشن بن کلہ باعشع
مزدی و معرفت
مشخصاتی تھے، بالفتح و موضع
برچشم کرد و از پیغمبر مخصوص بہے
منشان یا منفذ موہے
قیس بن سعد و نکر فی هج ش
شکجش، اقرود و دن و ربیع و مہان
و فی الحدیث لاستکجتو المیے
لایزید بعصنکم علی بعض من
عن المیبع من غیران بینید ^{لهم}
لشیع، شیع، شیع، باضم حبت
وجوے آب و صفت و نکاد و ارسی
آن پہنچائے بیج کتب جمع
و شیع، کامیر پہنچائے خشک
نوشت ز بر آن آرد و آب باشید شرعا
خوارند و خون کربسیا ہے زند
با خون شکم خاصہ قال له الائمه
دشخان بیکاع، کثرا برا تکاع
و فلیجع، جو یہ دیکھ کر دیکھی
یقال هولا قوم فلیجع
میجوع، کعبہ در آمد و جہو و ماشان
کر آں را کاپ و شیخ تک کشنه
مشال و غی و سورہ اخداش تاند و فربود
و آں ما مریہ نیز نامہ
و میجوع کواریم طعام و افر
کردن علفت و رستور و سخن دشنه
و غطاب و مردم و افر کردن معه
کھانہ بیجع عنده و پر کھانہ کر کاٹ

بطریف غیر آن در انگلیخوش خشکار
و باز کاویدن از چیزی و پر چیختن
آن و گرد و دون ستور پر یشان شده را
و بیرون آوردن خواستن دروان
گردانیدن و شتاب فتنہ مجاہش
باکسر مrtle و الفعل من نصر
منجیش، کامیر سکاری
نجاش، گکتاب دوالی است
کردن پیان ده پست کرد و بوزنه
دشکجش، منسوناً آنکه برماند
خشکار را بسوے شکاری + دنیز
نجاشی، بالفتح و قشیداً بیاراد و
پیشیزی و کا افصیح و یکسر فنها او
هوا فصیح لقب سحمدہ بن جرموند
جیش و آن را بعض محمد شناس از
جلد اصحابی شکارند کو بزیرت
و بدار و صفت آن حضرت صلی الله
علیہ وسلم شرف نشده و اولے
آنکه ازان حبلہ بناشد چرا که طلاق
صحبت بروے بکالے باشید یہ
دنیز نجاشی لقب شاوسی
از بنی اسحاق بن کعبہ نام غفران بن
دشکجش، آنکه برماند شکار را بسوے
صباہ
نجاش، کشاد و شکاری
دانجشته، بالفتح سوکانی است
و حادی آن حضرت صلی الله علیہ
و سلم و کان حسن الحمد الور هو الذي
قال له النبی ﷺ اللہ علیہ وسلم
او مدلل بـاـنـجـشـهـ لـهـ زـعـمـاـلـهـ التـوـادـیـسـ
میجعش، کنبر غیرہ کشته مردم را
و ظاہر کشته یہیساے یشانه
و دالی و سکشیبی شراک

مثله و قوله تعالیٰ ائمۃ المترکون
بچشم قال عمر بن عبد العزیز
رضی الله عنہ بعثه اہم بیان
الا بد ان کنجاسة الکلیب
و الخنزیر و هو مول الحسن و جب
علی من صنافیم و قال الحمد لله احق
و من وافقهم اسود الشرک بخس
موکل عن ما مالک و قال ابو حنیفة
والشافعی والغوث من المفهوم سو
الظاهر والمعنى ائمہ فی حکم
الاجناس لجیث افعالہم
نجیش، کامیر سیاری کرد و
بھی نادر
فلیح، کصد حبیبہ نمیں است
و من ، نجس نجشا، محنة
و نجاسة، کرامۃ ناپاک
و پلید گردی
انجکمل، پیغمبر ساختن
میجش، آنکه قویہ نسبیت
بروے آیزند
نکجیش، ناپاک و پلید کردن
دنیز نجیش آنکچہ جہت دفع
چشم دختم کنہ از سبزه و تسویہ
و پلیدی یا استخوان مرده
باتی حیض و جو آں
دنیز نجیش، ناپاک شدن و کارک
کردن کریداں از نجاسه پراید
لشیع، نجیش بالفتح موقت
کردن باائع را فتح بیع و قصہ
زد ختنے کے آں را و چیزے را
کر خرچی بزیادت بھا خس
تادیگ در افتد و قد ملی حصہ
پا خرچی اور را از چیزے میل کردن

(بَخْل) هر کوکه کسایکی پھل و سرکیں دانند آں را گے اصلع کل فرشت از جاے نظر کرنے نجیل، کامیر ہرم کہ خونے از پیو شور است در گشته آں (بَخْل) بالضم مع و بیان اس سه پھوار دزم زد و یک سلخ نجیل، کہ بیر مو منے است بخز یا ان اوضاع ذمیع است و بخیل کت، کجیئنہ آں سعد و دوسری شام میان بمامہ ضریلہ و المَنْجُل فراخ پشم بخواهش نیال و جل الجل و امراء نخلاف و عین تجلاء (چشم فران و طعن تجلاء مثلہ بخل بالضم و لکڑا پیع و فران پہن و ماز نہ پیزے و ناجل) از ایش و جو ایش و جو ایش و مروی قال قیع الله نایحیلیه ای والدیه (و لکھل) شرائی کسیاہ ہرم و لکھل تھائے برک آں خوند لکھیل بالکسر و عینیع سب عینی عدیہ السلام پو من و دیز کر فن انت اراد المعیغہ و من نوچکڑا و ادالکتاب

نیجیل کمقد کو ہے است و نجیل، کمپرد اس و میان فرن زخم و کشف دہو چیزہ و مرد بسیار فرزند و شتر کر سار و نی دجو آں را بسیل فو یا انہ لند و چیزے کہ جاں کو بکال نجیس را باک کلنے و مکجل، بالضم باع موضے ہے.

وست پس و پاشے دیبا آنہہ میش در باشد از آن شاہ بانا میں یا آں و بند است دو ایل است کہ مابین قیز و شکم نکند تاکشی کروں تواند و میخت، کنہ سرکیں مجنوق، بدل و قطع و مکاح و کوئہ فراخ شکم و شیر مجنوق تیرپن پیکان و نیش مجنوق مکار دوال پشکم و قضیب بسته سویید بن مجنوق تا بیس است و غار مجنوق غر کش و دن بخف الشجرة من اصلها مجفنا، با صنعت برم آزاد و نیز بخف، تائید ایک دن و نیت شیلکو پسند و من بخف المیس بخاف، بالکسر قصیب شد را فاشنی نکند و انجاف، دوال پشکم و قضیب مکبرت تاکشی نکند و بخفت از تریخ المکثیت مجفنا، کند باو قوده ما و دن بخف لہ مجذفة و من اللبان) پیدا کر دپر واند کی از شیر و انجاف) بیرون آدمون چیزے و او بکل شیر و پسند دو شیرین و تیکی کردن با ابر را و امشتیجا ف، تیکی کردن با ابر را نجیل نجیل، بالضم فرزند و نظہ اذ اضد است و کرہ بسیار و میان را و دفتار سخت و زیاب که از زمین و از رو و بار ہر آید قاب بر روسے زمین دوال نجیل جمع (نجیل، بالضم و ہی است وہ سفل صفتیتہ

خواہنہ از شد و فریب شنید فیز بکجع بکلب شیکوی و آب و ملٹ شن مدد خودن بکه است خر کردن ملٹ و دست و مسن و پنه در مردم در بیان و پیشیر داون بچہ را قنیجع، اثر کردن ملعت و تور و مجنون و پند در مردم قنیجع، بخنے نقیع است و ملجم، بستن کاہ ملعت جان و انجاع، بکلب آئے ملعت و تور حفعت و شیکوی شدن بقال هو ڈلاء قوم ملجمون صعام میستیجع بہ، مجموعا طعام کہ کو رائے خواہند از شد خریب شوند و تجف، تجفۃ المکثیب با صنع سل و یک قوی کہ باد و یک داں جا را کنہ دانہ اب کند کر دہانہ و بکھف تجف بالضم اذ ک دیک دیز کر دن بخف خر که جاے بلند در از نیم کہ آب بمال زود و آں و میان مدوی سبھا شد و گاہے و میانند میں یا آں زمین ستد و بند اطراف است بخفہ بالتنا و متلہ و تودہ عاک و دیک دیشت و موسیے ہس و زد یک کوفہ و پست صلیان و دنیز بخجعہ بند کہ دیے است سیان بصرہ و بکریہ و بند آں بس و بکاہر کوفہ رسیل ملک دھا بر منازل یا زور و بکیفہ، کسی تیرپن پیکان و ملک کہ بخفت ککتب جمع و نیجاف، بکھب مد خدا ک جام

و سرخس و ده و هرچیز نه حکم پیدا
نمایند و این پیشی
متوجه، با توزیع میان بنده و دیگر
است (دیگرین دصرفت نام مردے
متوجه، که اصاپ است مذکور در بیان
النحو عنهم لبیک الی علی داشاف الیعا
الی لعله لان العرب لغیفۃ اللحیۃ
الی فنیہ اذ اختلف الفطای
کتو لهم حق الیقین و ذمین بنده
و چ بیها نیمودی و چوب دستی و
چوب هرچیز باشد و علی بن
نجا، و اخباری معرفت یا بن

نجیه کشمیہ
متوجه، بالفتح آزاد و ساد و غ
و بیان فلان نیم ادھن متوجه یعنی او
و ذمین است که از و غیر آن
کیان و عصا ساز و شاخ و غیر
متوجه، جمع و ذمین و جانه بنده
ناقد تیز رو

متوجه، بالضم مقصود اشیر است
کنار دریا سے زنگ
متوجه، یعنی راز و هر از کے
لچیتی کا خلاصه جمیل افسوس قد
یکون الجی جماعت مثل الصیغ
قال اللہ تعالیٰ خلصو بحیل الیجی
اسما و مصلحتا

نافعه نجیتیه، کفایتیه ناتیز رو
کایو صفت په البعد) و مجیتیه
بن تواب (اصنیانی محمد است
(الجیادون الیجیاک)، بالفتح،
المدد و بقصران یعنی بشایر بشایر
متواجه، بالفتح سفرگی بقوله (من
متوجه) من لا کرض ای سعیه

صل بیان لذیش طهد الحدیث
تحمی ای اصل و تلیف از پر عجز و ناکاره
متوجه، بالفتح و بحرکت یایه است
یا حرکت خیسکه است یعنی
دو کیا، است جه اگاهه +

فالخطمه حسر
متجام، لکتاب و دیباک است یا مخفی
متجام، کشیده اذ احمد شناسد
وقت و کوشش ستارگان را
و مجمیم، کشفه کاری و راه روش نیل
فلاؤن مجمیم الباطل والضلاله

ای سعد
مجمیم، کنبر است یا هنار
دریانش زیارت ترازو باشد و
ستخوان برآمد و کرد قدم و همای
مجمیمان مجمیم کمودس مشله
دن، بحیم المآل بخوبی، پاره پاره
گزند و آرزا و نیز بخوبی، برآمدن
پیانت و ستاره ذمای و شاخ و پمید

شدیں به محب و غارجی
در انجان، برآمدن و طبع شدن
و داشدن تیسمان از ابر بیان نجت
اسعاء آیا مائاشتمم ایجت
و رفتی سرا و بارا و بروان
متجمیم، محمد ش ستاره شناسه
و وقت شناس

متجمیم، وقت و ستاره شناسی
کیرون و باره باره کزارون دام را
متجمیم، ستاره شمردن بخوابی و رشت
متجمیم، شاره شناسه وقت شناس
و انجام، رفتی سرا و بارا و بروان
ان رنج و بخوبی، بالفتح پرسیده
و در آیه نجتیه (نجا،) لکتاب پیغم

دیهاب مجنوں، پیغمبر مکافت

بازگرد پیغمبر، بخجله ابو مجنلا بالفتح داد
اور اپد او و نیز بخجله اندھتن
چیزی بیان بخجله ای ای ای ای ای ای

پیمانه ای ترجی و کارگردن
دیگردن کو کشته را و نیزه
زخم فراخ کردن بیان بخجله اذا
طعنه و اوضاع شقه و شکافتن
و شکافتن پیغمبر را این ہر دو
پس سپس آن بازگردن پیش ہے
و دن کے پیش ای ای ای ای ای ای

زین زاب ناکردن آن پیکے
پیکردن بیکل من بخجله ای ای
بخلو، ای من صایهم شاروده
و بیرون اور دن دشکار کردن چیز را
و من، بخجله بخجله هر که فرش
حشتم کر دیه
الیجیال، بخجله کنہ و شکافتن سو ردا
و بخجله زین حکای بعض

نزد القدر اعلا

و تکاچل بایهم ہیکار دزیع کردن
انچیال، آشکار کریون و لذشتن
و روشن کردن آب زمیه
بن پیوارا

و اسنجیف، بیاره ای ای شملیتیں
ن بحیم، بخیم بالفتح سهه و الجیم
کا نفس و المیاد فیحوم و بخیم لکفت
جمع ریاستیں ساق قال اللہ تعالیٰ
والظیم و الشجر بیجاد الناد و سرم علم
اسنیپ و دیس را و ایت و لام و دیس
لذم قولہ تعالیٰ و بخیم بیتد و
و بیقال طبع المفهم و وقوع میں و

دیستھجاء، وستن دانیخ بردن
مفت و مایت خود پر آمد ون از
کے یقال استھجی منه حلجه شد
ای تعلقها وشتن بوضع عالی
وبل را شک و کلخ مایه ند
جے مد طب چیدن هر چه ایله
وشتافتن؛ فی الحدیث ادا
سیاق فرشہ فی الحدیث ویہ فاسنجو اول
استھجی تو سرینے کشید کان
ن حب المحبب باضخانگ
دران ماجت و سرفه در عذر غرض
ویت بنگام یعنی قصی ملکان
خجہ ای مت و خواب دزبی و
سخت قمار دشته بھی جو امر
پذک و ترس و میسز تحب
سته ریستن و آواز پر دستن
در گیر خجہ کامیز ملک و لفول من
نئے و ضروره با ہم اہمیت
لهم من شجع و مدون و ذکر دن
و بشتاب صتن با بکشتن و خوب
شون و سرفیدن شتر یا علم است
حلف نزاب خل و لفول من ضرب
تحبہ، باضم قرع
و سیم تجیب، کمده سیر شتاب
تجیب، سنت کوشیدن و بکار
و تاسفا سکون جیبت حشم زخم
آب ماند کدن و دسته
از ختن سفر کرے ما یمال مختلک تفر
ملکه ای احمد
دمتلیتہ، با ہم پیش حاکم شدن پیغمبر
مازیمن و گریستن بتا ختن و جهش
تسلیتہ با ہم پیش نہوں و داده
ہندا دن تکمیلہ در قتل و جوان

تجیب، برشنافت هد نکو شصہ
و نیر بخو، تیز داون ایسیر
آمدن تیز خالطه راز کعنی بکے
و بیمهن وہن کے راججوی،
کسکرے خل
دیستھجاء، رانیم یقال استھجاء
و درخت برین و بیرون فرسودن
درخت را و پو سعد باز کردن،
باز کعنی ابر و سیده شیخن
سیده درخت بقال بخت الخلة
و خوب برآمدن و آشکار کردن تیز
و ادن و پیشی اردن و یقال
شربت و ای ای ای ای ای ای ای
و میخی، کعظام نام شغیری در کو
استھجیتہ بستن و ایشیدن لازم
سته قول تعالی و ایوم عجیبات
بیدنک المعنی لا فعل ن عملکو
فاضر قولہ لا فعل و فلا بعدہ سر
تحتک ای لو قعده علی بحیۃ من
الارین فلنظر لانہ قال بیدنک
ولم یقل بروحا و قری بالخفیف
من ای ای ای ای ای ای ای ای
تحجہ ای ای ای ای ای ای ای ای
تحجہ ای ای ای ای ای ای ای ای
و سیم هست و حمد قولہ تعد
و اذهم بخوی بعملهم هم العیک
و اسال بخوی فلائم کانقول فوم
رضی و ایسا الرضی فعلہم
بخواد، بکلدار یازیمن او هو بخو
بخا، باستخ زمین بنه
تحجہ، سبیت بخات منه العید ق بخا
تحجہ، برمه و رسیده
ن، بخا بخو، باضخ و بخا اساد
و بخا و بخا بخا بخا بخا بخا
درست و بخا بخرا و بخو ای
بیه آزاده و بخا بخلا بخدا بخو ای و
بخا با استخ مقصود زید کر چه
و بخا بخا بخا بخا بخا بخا
تام پشم زخم دساند اور ای و

دف، بخرا، بخرا، باضع، دخدا،
باوضع برپیش سینه ملے رسیده و
آمد در آن مو بخرا لر جعل نه
الملوک سینه کشان امیتا و
در آن یاد است است پر دستا پیچ
های دیا سینه تحال تبله کرد همیشه
و نیز بخرا هشتگشتن و بزمی سینه
بر سینه زدن و نیزه زدن بزینه نهاد
باشد شدن دو خاد
شکست القوم علی الامر
بهم دیگر حریصه کردند بر آن چنانچه
قریب شده تا کمیش
پسندند و تناحرت الدنان،
هم گیر معاابل شد بپروسا را،
تناحر و عن العریق بعد از کردند راه
میخواهی اطهار بیغ، راه پیمان کشیده
دیخواخ خوشمند شدن بچشم کنند
و حریصه نمودن چندان کمیش و زرع زیک
گرد و بقال اخراج القوم علی الامر اذ اشکوه فیض
لکا و بعضهم خوب چنان و ایشان قدر
نحو ز دیغیر بخرا و گفت شر
رسانده بخواه سوخت
شجاعیة، کفیه رشت دیجیه
دیخواخ را بهار یک که از راه پیمان کنند
غود بجهود دیگر داشتاده میشانند
از آن دراز مقدار یک سیل را زاید از آن
و زار گردید و گاهه تبریز معاویه داشت
پیار غلطان

دیخواخ، کنرا بمرفه خشرا پیماری
دشت دیشش شتر کرد اما در مردم
عادی شود آزاده بقاله دیخواخ
و مسل و زاد دیخواخ دلکت پیشد
و بعید نلیخدا، شتر سخنه سرفه

دیخواخه، گل داشن از لازم شکم بگردش
پر دن بسته داشتی پر گردندن بخرا
دیخواخه، هر دو گشتن از لازم شکم
و گلور دشتن گردند
نحو دهنلند، بهم گر عجیب پیکن بیت
و بیقال متمم بناحد و نای ای تیجه و ننا
نحو دیخرا، باضع پیش بید و جای
گردن بند شکر آید بخوار جمع و
نحو انعام اهل بعده که اخراج الشهاد
و یکوم لصر دیم زی بجه و پیر ق بخرا
شب روی و تسبیح الخیر بنا است
و بیقال تیقنته صخره بخرا بخرا

سنوات لے چاہاں

دیخواخ، بالکنیه رکت ماہر «ما آزمون»
کار منقصن تیر خاطر بعییر در پر امور
و جمل تیغین کامیر شتر کشته
بخرا کشته و بخرا آه و بخواش
صح و شب باز پسین ازمه
بخیریه، کفیه روز ختنین ازمه
یا باز پسین روز ازاله باز پسین شب
از وی ناگیرات و نواجر جمع
دانیخوان، دورگ است در زنج

و دودگ سینه پ ناجوان پول
تاشنلر یاد و بخواں در پیلو سینه
اسپکه آزاد امیتان نیز خواسته دود
و ز قوت که چیزگدن باشد
و بخرا یک، کتفیل بسته بخرا بالکنست
و بخرا و، بالضم پیش سینه
و بخرا، کتفه پیش سینه و قربان جای
دیخوان، بالکنست سیار کشند
شتران منه قول ام ایه دیخوان بیو ایکها
بینه او کشند شتران فرمید را ایں
عد صفت، جو او و جو افراد کوینه

دیخیلیه، گفت گریستن و آزاد
به داشتن در گلیه و گسته مزد و دن
نحو دهنلند، بافعه بخرا
و بیرون دخنست هر مانع خالص
دیخیلیه، کامیر ترشیه دشانه
دسم کرانه سوده بسفره مزوده قوم دیگر
در آمده دشتر لاغر کرد و می سیل
سوده بقال بعید تیغین و بخرا
کذلک و نیزه بخیت) نار و فریاد کنم
دیخیلیه، کفیه هر شفیعه بیث بگرد و هم
و لیلیه بن بخیت، کزیر قائل غنیم بیث
دیخیات، کسایب رشت
دیخا نهله، کشانه تراش
دیخیلیه، مو خیه است
دیخیلیه، کنترشیه
دش نس، دیخته دیختی بافعه
ترشیه آن را بخیت) ناره و
لاخه کردن سفر و بز میں زدن
کسی را دنگانیدن و فرق امکن
خانوں من ایجادیل پیو تاد هو معنی
دیخیون دیخیون بخیت آمید و فریاد کرد
نحو دیخیلیه، کامیر بانگ
و آغاز هنر و تسبیح و تسبیح از اتباع است
دیخیلیه بن عبد الله کز بسیر
مو پیچ بوجا همی از بینی دارم
دیخا نهله، کسایب شکیبائے وجوانه
و ز فیع از اضداد است
دیخا نیخیلیه، بافعه بخیلیل
اما اانا بخیلیل عن کنگا، کفه فند
بینه من ای ای پاک فرض فرشیل نیم
ون، بخه بخیل نخا، بافعه بخیلیت شتر را
در ف، بخه بخیلها، کامیر گردان
شداره بخه در شکم ف دش آمد که

و نَحْصُنْ، وَنَادَهُ دَخْنُ اَذْمَنْدَه
و مِنْحَاصُ، بَاكِسْنُونْ دَهْزَارْ بَلْيَشَهْ زَهْ
و فَ، نَحْصُنْ مَنْوَضَهْ) شَكْ
فَرْ بَرْ كَدِيمْ و مَنْهَسْ لَهْ عَقْبَهْ
و اَكْرَدْم اَذْحَنْ او
نَحْصُنْ، نَحْصُنْ، بَاكِسْنُونْ
مَرْشَتْ بَاكِشَتْ كَنْهَهْ مَنْوَضَهْ
مَنْحَاصُ بَاكِسْرَجْعَ
و نَحْسَهْ، بَاكِتَارْ بَارْهْ كَلَانْ بَزْلَوْشَتْ
يَاكِرْ كَوْشَتْ اَكَنْهَهْ فَرْ
و نَحْصُنْ، كَامِيرْ بَيَارْ كَوْشَتْ
خَيْضَهْ مَنْهَسْ دَكَوْشَتْ رَنْهَهْ و
لَاهْ اَذْهَادْ بَسْتْ بَيَانْ بَاكِيَكْ تَيَزْ
و مَنْحَوْنْ، كَوْشَتْ رَفَتْ و اَذْغَهْ
و تَوْشَتْ اَكَنْهَهْ اَزْغَهْ اوْسَتْ
و سَانْ بَاكِيَكْ
اَكْ، نَحْصُنْ بَهَافَهْ بَيَارْ بَوْشَتْ كَرْيَه
و فَ، نَحْصُنْ مَنْجَوْهَهْ لَمْ كَوْشَتْ
كَرْ دَهْ و نَيْزْ بَخْسْ، كَرْ سَرْشَنْ
الْتَّحْمَهْ بازْكَرْ دَوْشَتْ رَاهْ
اَرْ بَهَسْتْ دَوْسْ سَهَهْ اَزْضَبْ
يَزْ آيَهْ و نَحْصُنْ تَلَاهَيَهْ سَيَهْ
برْوَهْ دَسَوْلْ و نَعَصْ اَتَيَانْ
باَكِيَكْ سَاهَتْ اَزْاَوْ تَيَزْ بَرْ دَهْ
نَحْصُنْ بَعْظَهْ، بَزْرَهْ بَاهَهْ
بَسْتَهْ بَاهَهْ

اَهَامْ غَيْرَهْ، كَسْيَتْ بَهَدْ كَهْ
و نَحْصُنْ، مَثَلَهْ، عَنْ بَيْنَ الْعَسَاسِ
الْكَوَاشِيَهْ، قَالَ لَهُ الْمَبَابِيُونَ
بِوَكَلْ فَهَهْ آنَيْتَهْ لَاسِمَ الْلَّهِ الْمَاهِمِ
و الْطَّاعِمَ الْبَيِّنَهْ فَهَهْ و نَيْزْ بَخْسْ)
آتَشْ دَوْدَهْ بَيْنَ قَوْدَهْ، كَمْبَيِتْ
اَزْرَهْ و آهِنْ دَقَسْ دَوْسَتْ،
و نَيْزْ بَخْسْ، سَرْشَتْ و جَسْلْ
بِرْ جَيْزَهْ و كَيْسَرْ هَالَهْ و كَرْ كَيْمَهْ النَّاهِيَهْ
و عَيْامْ نَلِيَصْ، سَالْ تَحْدَهْ
و نَحْصُنْ، كَضَدْ اوْسَرْ كَرْ
مَنْحَاصُ، هَابَهْ كَهَا
و فَ، نَحْسَهْ مَنْجَهْ بَاكِسْنُونْ
كَوْرَمَهْ و مَنْهَسْ اَلَاهَلَهْ
تَلَاهَيَهْ بَهَرْ كَشِيَهْ و بَهَيَهْ كَرْ دَشَرْ بَاهَهْ
و سَكْ، نَيْزْ بَخْسَهْ، بِرْ اَغْرَيْ كَرْ دَيَهْ
و هَشْ اَخْبَادَهْ و عَنْهَهْ،
پَهْسَيَهْ اَزْ آيَهْ و حَبْسَهْ و بَهَسَهْ اَسْ
كَرْ دَهْ و نَيْزْ بَخْسْ، كَرْ سَرْشَنْ
و كَرْ سَنْ دَاهَشَتْ جَهَتْ اَرْ دَهْ
خَورَهْ دَهْ كَوْشَتْ خَورَهْ دَهْ كَهَشَتْ تَسْلَهْ
و اِسْتَنْخَاصْ، بَغْرَهْ تَسْيِيدَهْ و
جَوْيَاهْ اَلْ بَهَدْ
نَحْصُنْ، دَهَاهَهْ بَهَتْ بَهَتْ
نَحْصُنْ، دَهَاهَهْ بَهَتْ بَهَتْ
خَرْ بَهَهْ بَاهَهْ

و سَهَادَهْ و دَيْنَزْ مَاهَزْ، دَهَهْ
سَهَلْ بَهَرْ اَرْ بَهَهْ اَزْ اَفْيَلَهْ بَهَهْ
كَاهَزْ
«اَنْجَرَانْ» سَرْفَهْ دَهَسِيشْ كَهْ
و دَهَشْرْ چَيْهْ آيَهْ
و مَنْخَانْ، بَاكِسْنُونْ دَهَنْ دَهَهْ هَلْ
مَعَقَهْ بِلَهَهْ اَذْجَبْ بَهَلَهْ دَهَسْ دَهَهْ
و سَهَاجْ بَرْ بَهَلَهْ دَهَهْ دَهَهْ مَسْ
بَهَأَلْ اَنَهْ اَلْتَمِيقَهْ الْفَاهْ تَصْصِيفَ
و اَبُو الْعَيْمَهْ الْفَاهْ تَصْصِيفَ لَاقْ بَهَ
الْفَلَفَلْ لَابْهَهْ قَهْ و نَيْزْ بَهَهْ زَاهَهْ بَهَهْ
عَيَادَهْ بَهَهْ حَصَّيَهْ
و مَنْخَوْهَهْ، شَرْ شَنْهَهْ
و فَ، مَنْجَهْ مَنْجَهْ، بَاكِسْنُونْ دَهَهْ
كَرْ دَاهْ اَوْسَهْ نَسْ دَهَهْ دَهَهْ بَهَهْ
و بَاهَهْ دَهَهْ بَهَهْ دَهَهْ اَسْ دَهَهْ
اَهِنْ بَهَهْ بَهَهْ اَشْ زَهْ
و مَنْخَانْ، سَهَادَهْ شَرْ اَلْ شَاهْ
و بَهَهْ دَهَهْ
و مَنْجَهْ، كَهَشَهْ تَاهَهْ سَهَادَهْ بَهَهْ
نَحْصُنْ، بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
تَيَسَهْ تَاهَهْ سَهَادَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و بَاهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و دَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و مَنْخَشْ، بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
تَيَسَهْ تَاهَهْ سَهَادَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و مَنْخَشْ، كَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
صَعْ دَهَهْ دَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ
و بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ بَهَهْ